

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

PIK XLIV Ч. 8 ВЕРЕСЕНЬ — 1987 — SEPTEMBER No. 8 Vol. XLIV

ЗМІСТ

У.Л. Між свободою, правом, а свавіллям	1
Поки не запізно. (переклад А. Максимович)	1
XXI Конвенція СУА	2
В. Смулка-Лацик: Соціальне забезпечення людей у старшому віці	9
Вісті з Централі	10
М. Грушкевич: Озвучені українські книжки для незрячих	11
Згадуючи сл.п. Марію Барагуру. У.Л.	12
О.Ю. Копач: По свіжому сліду (сл.п. У. Самчук)	14
Б. Нижанківський: Жду на листа	14
Равенсбрюк — найбільший жіночий концтабір в Німеччині	15
Новини про переслідуваних в Україні. Н. Світлична	16
В. Стус: Коли б коли б	17
Н. Світлична: "Ти була для мене зіркою"	18
Нові видання	20
О.Ю. Копач: У світі праісторії	21
Калейдоскоп жіночого життя. Новини з України. Х. Годів Юзич ...	22
Л. Черник відвідала Денвер. Н. Виннич	23
Мандрівка одного вірша	24
Х. Навроцька: Срібна ікона. 103-річні близнючки	25
Our Life.	26
I. Rozankowsky: Bridging the gap between past & present	26
V. Lashchuk: State laws concerning available social services	28
Chapter 7. Amer. Federal judge	29
Харчування. Практичні поради. Х. Навроцька	30
Хроніка Округи Огайо	31
Посмертні згадки	33
Український Музей — пожертви	34
Пожертви на Пресовий Фонд Н.Ж.	36

Редактор — *Уляна Любович*

Редактор "Our Life" — *Марта Бачинська*

Мовна редакція — *Наталія Холодна-Лівицька*

ГОЛОВНА УПРАВА СУА
РЕДАКЦІЯ/АДМІНІСТРАЦІЯ
108 Second Avenue
New York, N.Y. 10003
(212) 533-4646 Ред.: (212) 674-5508

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 Second Avenue
New York, N.Y. 10003
(212) 228-0110

На обкладинці. Вид на церкву-пам'ятник в Бавнд Брук. Фото Деніс Стахів.

On the cover — St. Andrew Ukrainian Orthodox Memorial Church, S. Bound Brook, N.J. Photo: Denys Stakhiv.

Second Class Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. Copyright 1987 Ukrainian National Women's League of America, Reserved — Published in U.S.A.

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Савчак	— голова
Іванна Ратич	— 1-ша заступниця голови
Ольга Гнатейко	— 2-га заступниця голови для справ організаційних
Лідія Гладка	— 3-тя заступниця голови для справ культури
Марта Хом'як	— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
Любомира Артимішин	— протоколярна секретарка
Марія Томоруг	— кореспонденційна секретарка
Розалія Полчі	— англійська секретарка
Александра Кіршак	— скарбничка
Марта Данилюк	— фінансова секретарка
Ірина Куровицька	— вільний член
Рома Шуган	— вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Любов Волинець	— музейно-мистецька
Ольга Третьяк	— виховна
Ліда Черник	— суспільної опіки
Анна Кравчук	— стипендій
Ірина Чайківська	— пресова

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ірина Лончина	— Дітройт
Марія Кондрат	— Філадельфія
Леся Гой	— Нью-Йорк
Марія Крамарчук	— Північний Нью-Йорк
Ірина Рішко	— Нью Джерзі
Тетяна Сіпецька	— Огайо
Марія Наваринська	— Чикаго
Валентина Чудовська	— Нова Англія
Теодозія Кушнір	— Південний Нью-Йорк

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ірина Кіндрачук	— голова
Евгенія Новаківська	— членка
Александра Качмар	— членка
Анна Рак	— заступниця
Евгенія Івашків	— заступниця

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ:

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W 2

АВСТРАЛІЯ:

"Library & Book Supply"
16a Prospect St.
Gleroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
с/о N. 7 887 93 de Paris
26 rue de Tercy, Paris 18-2
France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 München 5, Rumfordstr. 21

МІЖ СВОБОДОЮ, ПРАВОМ А СВАВІЛЛЯМ.

Часто чуємо фразу: "Америка — вільна країна, мені вільно робити що хочу, діяти, як хочу!"

Чи воно дійсно так?! Чи можлива була б така країна, де кожний міг би робити що і як хоче? Країна, у якій людина брала б до уваги тільки свої особисті забаганки, не оглядаючись на інших, на спільне добро?!

Ми не раз читали й писали про те, що найважчим даром людини є вільна воля, якою наділив її Господь. Найтяжчим тому, що свобода рішати й діяти накладає на людину відповідальність за вчинки, навіть за почування, які плекає.

Erich Fromm (Еріх Фромм) — соціолог і психолог у книзі "Escape from Freedom" уже в самому наголовку говорить про те, що людині інколи вигідніше піддатися під чийсь провід, узалежити себе від рішення інших людей, бо тоді відповідальність за вчинки спадає на них.

Але навіть тоді, коли людина не хоче піддатися цілковито під керму інших людей чи установ, то вона разом з тими, з якими живе і діє, мусить укласти якісь правила, які нормують її відношення до інших, чи окремих осіб чи спільноти. Це облегшує не тільки взаємовідношення людей, але їх суспільні стосунки.

США відзначає 200-ліття Конституції, яка окреслила права і обов'язки громадян. Американці горді з того, що вони самі ухвалили свою Конституцію; усюди читаємо напис: "We the People" — "Ми народ". Народ вирішив, яким правам будуть громадяни підчинятися свої вчинки, а що держава дасть їм.

Очевидно за 200 років змінився світ. Наукові винаходи, особливо точні науки і техніка, комунікація, також розвиток суспільних наук, а навіть філософія вплинули на спосіб життя людини, громади, спільнот. Конечним стали доповнення, окремі закони в різних ділянках життя тощо. Але їх суть не змінилася, вони далі мають служити людині у їх взаєминах з іншими людьми, а теж у відношенні до держави, якої вони є громадянами. Громадяни повинні знати й розуміти, чого очікує від них держава, як мають поступати, щоб вона могла розвиватися й запевнити їм безпеку та відповідні умови для життя, розвитку, науки тощо. Отож у вільній країні людина може свobodно діяти, але все ж таки в рамках обов'язуючих законів, інакше свобода замінилася б у сваволю.

Знаємо, що є держави, яких конституція запевняє громадянам свободу переконань, віровизнання, свободу слова, а народам право виступити із союзу, рішати про свою долю, але все це остається тільки на папері, на словах. На ділі за самі тільки переконання, які не подобаються правлящим, людей карують, переслідують, віддають до божевільні, нищать фізично і психічно.

ПОКИ НЕ ЗАПІЗНО...

Коли знаєш ніжну вістку,
Коли маєш тепле слово,
Не чекай аж призабудеш,
А сьогодні прошепчи.

На невисловлене слово,
Довго призабуті звістки,
Лист невисланий ніколи,
Невитрачену любов —

На них ждуть серця зболілі,
Може й рідні вижидують;
Покажи, що за них дбаєш
Поки не запізно ще...

Переклад — Анна Максимович

Не тільки держави, але різні суспільні групи, організації, об'єднання укладають свої правильники, статuti. Людина має свободу рішати, чи хоче до даної організації належати, чи ні. Але коли вже є членом даної організації, повинна достосовуватися до її правильників, статутів. Ми можемо старатися впроваджувати додаткові правила, але поки тих змін не прийнято, мусять усі достосовуватися до тих, які існують. В Америці, треба пам'ятати, існує рамковий правильник т.зв. "Робертс рулс", який подає загальнообов'язуючі правила, згідно з якими можна вести організацію, укладати свої правила.

Навіть у приватному житті, у сім'ї, в товариських співвідношеннях існують деякі правила, які ми звикли називати правилами "доброї поведінки". Вони не писані, хоч про них інколи пишуть, а затверджені довгими віками практикою, традицією, культурою побуту, яку передають поколінням поколінням.

Спосіб поведінки, відношення дітей до батьків, пошана для чужих поглядів, панування над негативними відрухами, все це і багато більше входить до цього неписаного кодексу. Він облегшує співвідношення людей. Скільки ж злого може вчинити слово, яке ми сказали під впливом хвилевого настрою! Скільки ж доброго може зробити вияв співчуття, простягнена ввічливо рука. Інколи більше душевної сили треба на те, щоб на образі зареагувати вибачливою усмішкою, замість гнівного слова. А ввічливість буває у деяких осіб просто привичкою, звичайним відрухом.

Основою усіх тих правил доброї поведінки і навичок ввічливості мусять бути любов до людей взагалі, охота розуміти інших. Такі привички може людина у себе виплекати, а повинна плекати їх в родині, у цій суспільній клітині, яка є зародком, першим зеном у всіх надбудовах, школі, громаді, аж до народу-нації. Узброєна у звичку ввічливого відношення до інших людина легше пройде свій життєвий шлях.

У.Л.

XXI КОНВЕНЦІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

*Вносять прапори Округ
The regional UNWLA banners are brought in.*

Омельяна Рогожа — секретарка СУА під час засідання Головної Управи

UNWLA Secretary Omeliana Rohoza.

XXI Конвенція Союзу Українок Америки відбулася в Клівленді, Огайо, в днях від 23-25-го травня 1987 р. в приміщеннях готелю Гілтон.

Уже в п'ятницю 22-го травня в полудне, Головна Управа СУА мала аудієнцію у Преосвященного Владика Роберта.

З ініціативи заступниці голови СУА для справ зв'язків, д-р Марти Богачевської-Хомяк, ще перед початком Конвенції, в п'ятницю 22-го травня о год. 7 веч. влаштовано передконвенційний панель-дискусію в англійській мові на тему: "Через перешкоди до порозуміння", "Communicating through barrier". Зорганізувала його референтка зв'язків Округу Огайо Надія Дейчаківська. В ньому взяло участь шість визначних жінок Клівленду. Модератором була Марта Богачевська-Хомяк, яка у своєму вступному слові представила організацію Союзу Українок Америки, її цілі, осяги й потреби. Зокрема підкреслила потребу ближчого відношення до довкілля, в якому живемо, а зв'язок з жіночим світом має для цього особливе значення. На закінчення представила панелісток та запросила їх до слова.

1. Dr. Mareyjoose Green, професор Клівлендського Стейтового Університету, говорила про можливості різноманітної освіти для жінок.

2. Karen Hiatt, голова знаної і впливової організації "League of Women Voters" доповідала про політичне пропагування і можливості впливів на законодавців.

3. Denise J. Knecht, адвокат і голова "Women's City Club" представила зміни в обставинах життя сучасних жінок і зміни форми громадської праці.

4. Dr. Marylin Mason, голова Клівлендської публічної бібліотеки, говорила про те, як різні інформації можуть помагати в залагоджуванні непорозумінь.

5. Clare Rosacco, пресова секретарка посади Клівленду Джорджа Войтовіча, статистично вказала на ріст кількості жінок в державних урядах та в законодавчій секторі Сполучених Штатів Америки.

6. Zina Wishneasky, продуцент радіопрограм Клівленду, говорила про побороювання пересудів у галузі широкої комунікації (мідія).

Короткі і дуже цікаві доповіді уважно вислухала численна публіка (біля 275 осіб), серед яких були вже члени Головної Управи, частина делегаток і поважне число молодих жінок Клівленду. Панелістки одержали в дарунок українські писанки роботи Джені Бочар.

В суботу 23-го травня, о год. 10-й рано відбулося урочисте відкриття Конвенції. До головної аудиторії внесено прапори Округ. Голова Округу Огайо Тетяна Сілецька відкрила XXI Конвенцію. Голови Округ засвітили дев'ять свічок на великім різьбленім свічнику т.зв. "Дереві Життя", що символізує дев'ять Округу СУА. Національні гімни — аме-

Голови Округ засвічують свічки на "Дереві життя"

The presidents of UNWLA Regional Councils light the candles on the "tree of life".

риканський і український, а теж гімн СУА відспівали Зеня і Наталка Панчишини та Филіс і Надія Тарнавські разом із усіма учасниками. Голова Конвенційного Комітету Дарія Городиська зложила привіт ХХІ Конвенції СУА. Голова Союзу Українок Америки Іванна Рожанковська офіційно відкрила Конвенцію і провела молитву. Ствердила, що за даними реєстраційної комісії, яка працювала під проводом Анни Тарнавської, на залі є 115 делегаток, 66 голів Відділів і 26 членів Головної Управи і, що цієї кількості учасників досить, щоб Конвенція була правосильною. До почесної президії запрошено Лідію Бурачинську, — почесну голову Союзу Українок Америки

і Марію Квітковську, — голову Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО).

Після прийняття порядку нарад, вибрано ділову президію в складі: Дарія Ярошевич — голова, Ляриса Шпон — заступниця, Іванна Мартинець, Ока Грицак і Орися Цибик — секретарки, Люїза Сакс — парламентаристка. Голова Окружної Управи Огайо Тетяна Сілецька китицею квітів привітала почесну голову Лідію Бурачинську.

Слідувало слово голови СУА Іванни Рожанковської.¹

З черги фінансова референтка Іванна Ратич, ясно і проглядно подала звіт за три останні роки.

Промовляє голова Конвенційного Комітету Дарія Городиська

Daria Horodysky, chairman of the Convention Committee, at the podium.

Співають гімни: американський, український і СУА

Delegates to the convention sing the American, Ukrainian and UNWLA anthems.

Контрольна Комісія, якої головою була Ірина Кіндрачук, перевірила звіти Головної Управи і знайшла їх у повному порядку.

Голова СУА Іванна Рожанковська проголосила надання почесного членства трьом членкам за їх довголітню, жертвенну працю, а саме: Ірині Качанівській з Філядельфії, Ірині Кашубинській з Клівленду і Теодозії Савицькій із Стемфорд, Нова Англія.

О 1-ій годині відбувся святочний полуденок. Вела його Неоніля Винярьська. Було 393 учасників.

З нагоди 20-ліття стипендійної акції СУА признання одержали заслужені Відділи.. Окремо були відзначені Відділи СУА за визначні досягги.²

Голова СУА Іванна Рожанковська вручила грамоти новим почесним членкам. Під час полуденка відбувся показ модного одягу з приміненням пол-

*Голова Президії XXI Конвенції Дарія Ярошевич.
The Chairman of the Presidium of the XXI
Convention — Daria Jarosevych.*

*Промовляє голова СУА — Іванна Рожанковська, сидить
Ма-рія Кейтковська — голова СФУЖО
UNWLA President Iwanna Rozankowsky addresses the gathering;
seated is UFUWO President Maria Kwitkowsky.*

тавських узорів — власність Ірини Радзикович. Пояснювала і провадила Віра Капустянська, при фортепіановому супроводі Тані Сулими. Зразки моделювали: Лідія Вирста, Люба Дармохвал, Ірина Кулик, Дарія Кульчицька, Марта Ліщинецька, Христя Лобур, Дана Мойсеєнко, Галина Прищепка, Ляриса Музичка, Дарія Радзикович, Ірина Радзикович, Мотря Стахур, Лідія Футей і Дарія Футей. Моделювала теж учителька курсів полтавських стібів і вирізування Галина Галат. Дитячі суконочки моделювали Леся Кулик і Н. Капустянська.

Конвенцію вшанував своєю присутністю Препосвящений Владика Роберт Москаль. У своїм слові під час полуденку побажав Союзові Українок Божого благословення і дальших успіхів у його корисній праці.

* * *

По полудні цього ж дня учасники прослухали доповідь Марти Богачевської-Хомяк п.н. "Княгиня Ольга — предтеча християнства в Україні."³

Під час Конвенції, в одній зі заль готелю відбулася виставка народної творчості села Угринова, повіт Сокаль, Західня Україна, зі збірки Ірини Кашубинської і Степанії Цегельської, що охоплювала п'ять жіночих строїв, один чоловічий, кілька настільників, стрій молододі дружки, короваець і ліжничок. Рівночасно у фільмі (відеотеїп) показано, з поясненнями Ірини Кашубинської, 125 експонатів з часу від 1840 р. до 1980 р.

Почесну голову СУА — Лідію Бурачинську привітали квітами. Побіч неї заступниця голови СУА Марта Богачевська-ХОМЯК

The Honorary President of UNWLA — Lydia Burachynsky, (on the right), and UNLWA Vice President Marta Bohachevsky-Chomiak.

*Промовляє Іванна Ратич
Ivanna Ratych gives her report.*

*Голова Контрольної Комісії Ірена Кіндрачук звітує.
The Chairman of the Auditing Committee, Irena Kindrachuk, delivers her report.*

*Виставка народньої творчості села
Угринів*

The folk costumes of the village of Uhryniv on display.

Музейна крамничка під зарядом 67-го Відділу з Філядельфії успішно продавала мистецькі речі, видання тощо. Виставку приготував теж гурток книголюбів 12-го Відділу з Клівленду. 38-ий Відділ з Денверу, Кольорадо, мав теж виставку документів про чорнобильську трагедію. Клівлендське Товариство для незрячих показало експонати потрібні для незрячих, з поясненнями Мирослави Оришкевич.

Програму, особовий склад панелів та теми доповідей подало "Наше Життя"⁴. Окремі доповіді будуть друковані у нашому журналі.

Того ж дня делегатки взяли участь в автобусовій прогулянці по Клівленді і оглянули пам'ятник Лесі Українки в Городі Культури. Увечорі гостила їх

Округа Огайо у домівці СУА в астродомі парафії св. Йосафата при 5720 Стейт Рд. в Пармі. Була нагода показати приміщення світлички і оглянути дальших 80 експонатів угринівської виставки Ірини Кашубинської. Показано народню ношу, рушники, 30 сорочок, тканини, писанки від 1904-1940 рр.

В неділю 24-го травня, о год. 8-ій рано в катедрі св. Йосафата Преосвященний Владика Роберт відслужив св. Літургію в наміренні СУА з проповіддю. В тому часі в соборі св. Володимира о. парох Іван Наконечний відслужив теж молебень в наміренні СУА і зложив свої побажання.

По полудні 24-го травня на пропозицію голови Контрольної Комісії Ірини Кіндрачук делегатки

*Крамничка під час XXI Конвенції
Gift shop*

*Тетяна Сілецька промовляє на бенкеті. Сидять зліва: Дарія Ярошевич, Іванна Рожанковська, Неоніля Винарська.
The Banquet. Speaker Tetjana Silecky, president of the Ohio Regional Council.
Fr. I. — Daria Jarosewich, Iwanna Rozankowsky, Neonilia Wynarsky.*

Показ модерного одягу з приміщенням полтавських узорів — власність Ірини Радзикович.

одногосно ухвалили абсолюторію уступаючій Головній Управі. Голова номінаційної комісії Леся Гой подала пропонуванний склад Головної Управи СУА на час від 1987-1990 рр. Пропозицію прийнято одногосно.⁵

Святочний Бенкет відбувся в неділю 24-го травня з участю 419 осіб. Програму бенкету почала голова Конвенційного Комітету Дарія Городиська, вітаючи нововибрану голову СУА Марію Савчак, почесну голову Лідію Бурачинську, голову Світової Федерації Українських Жіночих Організацій д-р Марію Квітковську, віцеканцлера дієцезії Парми о. Івана Наконечного, делегаток і гостей та передала ведення програми Лідії Вирсті.

Першу промову виголосила конгр. Мері Роз Окар. Потім слідувало слово нововибраної голови Марії Савчак.⁶ Вона дякувала за вибір, підкреслила невтомну і послідовну працю членок і просила про дальшу співпрацю. Всі присутні проспіванням "Многоліття" привітали її. О. д-р І. Тиллявський спеціально молитвою поблагословив бенкетову трапезу.

Під час вечери Лідія Вирста представила гостей президіяльного стола та відчитала привіти, а зокрема від президента Рональда Реґена і митрополита Степана Сулика.

В мистецькій частині бенкету виступало клівлендське музичне тріо в складі: Степанія Стефанок — скрипка, Людмила Анакієнко — віольончеля і Теодозія Сегіда-Кріслата — фортепіано, які виконали твори українських композиторів, а саме: Василя Витвицького Сюїту, частину першу "Спомин" і частину четверту "Фінале" та Платона Майбороди "Нагадай Рідний Край".

Іванна Рожанковська представила п'ять молодих жінок, яких СУА відзначив за їх виїмкові професійні досяги.⁷

Д-р Богдан Цимбалістий, голова Українського Музею відзначив директора Музею Марію Шуст і адміністратора Дарію Байко за їх заслуги при розбудові Музею та дав признання Відділам СУА, меценатам і фундаторам.⁸ У своїм слові підчеркнув незвичайне значення Українського Музею.

Уступаючу голову Іванну Рожанковську порпашали присутні і вручили дарунок від усіх Округ, а від Округи Огайо торт з 12-ма засвіченими свічками — символами її 12-літнього головування. На закінчення о. Іван Наконечний провів спільну молитву.

В понеділок, 25-го травня по полудні, голова Резолюційної Комісії Марія Савчак, відчитала проєкт резолюцій. Їх виготовлено на підставі доповідей і дискусій на панелях, та проєктів референтур. XXI Конвенція прийняла пропонувані резолюції.⁹

На пропозицію Головної Управи XXI Конвенція надала почесне головство Іванні Рожанковській за її 12-літнє успішне ведення організації. Уступаюча голова подякувала Головній Управі, головам Округ,

Новообрана голова СУА Марія Савчак промовляє під час бенкету.

The newly elected president of UNWLA — Maria Savchak, addressing the audience during the banquet.

Відділам і усьому членству за довголітню співпрацю. Подякувала Конвенційному Комітетові за старанну підготовку Конвенції з вичисленням усіх його членів і побажала новій голові і управі дальших успіхів.

Декорації конвенційної залі нарад з приміненням полтавських рушників виконала артистка-малювачка Дарія Кульчицька.

Вкінці годиться підкреслити, що Округа Огайо, хоч не належить до найбільших округ, відважно годилася перевести у себе Конвенцію. Покликаний Конвенційний Комітет¹⁰ з головою Дарією Городиською, вміло і старанно приготував XXI Конвенцію, від чого у великій мірі залежав її успіх.

Звідомлення з перебігу XXI Конвенції зладжено в скороченні на основі звіту Пресової Комісії Конвенційного Комітету в особах Мирослави Грабець і Марії Грушкевич.

1. Поміщено в "Нашому Житті" ч. 6, ст. 3

2. Список подано в "Нашому Житті", ч. 7, ст.6.

3. "Наше Життя", ч. 7, стор. 2.

4. "Наше Життя", ч. 6, стор. 17.

5. "Наше Життя", ч. 6, стор. 2.

6. "Наше Життя", ч. 6, стор. 6, англ. стор. 26

7. "Наше Життя", ч. 6, стор. 14.

8. "Наше Життя", ч. 6, стор. 24.

9. "Наше Життя", ч. 6, стор. 8; в англійській частині: "Наше Життя", ч. 7, стор. 19.

10. Склад подано в Конвенційній книжці.

СОЦІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЛЮДЕЙ У СТАРШОМУ ВІЦІ.

(Доповідь на панелі Суспільної Опіки під час XXI Конвенції СУА)

Незнання американських законів суспільної опіки та брак відповідних інформацій витворило в нашій громаді поняття, що американська агенція суспільної опіки є тільки до диспозиції убогим людям.

В нашій пресі мало пишеться про можливі допомоги, котрі є доступні не тільки вбогим, але усім старшим громадянам, котрі живуть в державі, не зважаючи на їхнє майно.

Тому хочу з вами поділитися інформаціями, які є допомоги, як їх можна досягнути, які є допомоги виключно для потребуючих, а які для загального старшого громадянства.

Допомогу американської суспільної опіки можна поділити на дві категорії:

1. Перша — це для усіх громадян, які закінчили 65 років життя без огляду на річний прихід.

2. Друга — для самотніх сеньйорів з річним прибутком 9,000.00 дол., а для подружжя 12,000.00 дол.

Допомоги для потребуючих є наступні:

1. Supplemental Income
2. Medicaid
3. Food Stamps
4. Emergency Fuel
5. Low Energy Assistance
6. Low Income Rent & Property Rebate
7. В Пенсильванії є Ресе, це допомога котра оплачує ліки.
8. Emergency Fund на харчі і опал.

Допомоги для громадян, яким минуло 65 років, є наступні:

1. Medicare
2. опуск на газ
3. опуск на таксівки
4. автобусики — котрі возять на лікарські візити, покриває Medicare

5. шпитальні ліжка, возики, палиці — покриває Medicare (потрібна лікарська посвідка).

Кожний стейт має свою централю, котра обслуговує старших громадян. Однак закони є ріжні в кожному стейті. Тому важливо знати певні закони та інформації вашого стейту, які стосуються громадян старшого віку.

Кожний стейт має свою централю закладену федеральним урядом. Фонди є розподілені по містах. Підставова мета установ є: дати старшим громадянам змогу якнайдовше провадити самостійне та повноцінне змістовне життя.

Ці установи поділені на два відділи: 1. Для здорових, які можуть зайти до центру, мають доступ до "суспільної робітниці" (Social Worker), 2. Для немічних — In Home — які примушені перебувати вдома.

Спрямування можуть зголошувати: 1. приятелі хворих, 2. сусіди, 3. родина, 4. шпиталі, 5. лікарі, 6. індивідуально.

Не зважаючи на річний фінансовий прихід, старші громадяни можуть користуватись наступним: 1. обідами, 2. домашньою обслугою, 3. обслугою до тяжкої роботи, 4. медсестрою — Visiting Nurse, 5. автобусиком — на лікарські візити.

Я працюю дев'ять років в американській суспільній службі. Дуже часто зустрічаю людей, котрі терплять від манії переслідування. Наші люди мали дуже прикрі переживання, які лишили на них свій відбиток. В нашій громаді про таких людей не говориться та не годиться про них писати в пресі.

Рівнож зустрічаю наших людей, які невідповідно оформили свої ощадності та банкові конта, не поробили заповітів та не є громадянами Америки. В таких випадках їх маєток перебирає Советський Союз. Були випадки, що після смерті не було готівки на похорони, бо банкові конта були заморожені і тіло довелося спалити.

При кожному шпиталі міститься бюро суспільної опіки. Важне, щоб лікарі зголошували пацієнтів до "Social Services" — щоб забезпечити для самотніх хоч підставову опіку, а саме: 1. обіди, 2. медсестру, 3. шпитальне ліжко. Кошти покриває Medicare.

Важливо бути обізнаним з державними законами і формами допомоги.

Зі свого досвіду можу ще сказати про брак добровольців. Працівники американської суспільної опіки мають до диспозиції кадри добровольців. Добровольці піддержують дружні відносини зі старшими, часто самотніми і хворими людьми, та дають допомогу в потребах щоденного життя.

Добровольчий рух в США охоплює під цю пору практично всі ділянки суспільного життя. Оцінюють, що в 1985 р. приблизно 89 мільйонів американців працювало як добровольці.

Державне Міністерство Праці обчислило, що вклад праці добровольців вніс 110 бильйонів доларів вкладу в економіку країни. Американські добровольці дарують свій час по музеях, бібліотеках, лікарнях, Big Brothers Association, Alcoholic

Вісті з Централі

Референтура для справ культури при Головній Управі СУА вітає голів Округних Управ і голів Відділів та з початком нової каденції бажає успіхів у праці.

Повідомляємо, що маємо для вжитку Відділів історичні прозирки: "Рукописи княжої доби".

Розповідь і прозирки підготувала на підставі історичних джерел д-р Дарія Маркусь для СУА з нагоди 1000-ліття Хрищення України.

Стимулом до цього почину, як і головним джерелом прозірок і розповіді була книжка — есей Григорія Логвина про ілюміновані рукописи княжої доби. Іншими джерелами були М. Грушевський "Історія України" та "Історія української культури".

Найбільший вплив на приготування тексту мала саме "Повість Времених Літ" — її скорочена версія українською сучасною мовою — "Повість Минулих Літ" Віктора Близнаця, видана у Києві 1982 р., та повніша версія італійською мовою, яка вийшла в 1971 р. у Торіно, Італія.

Один комплет: 100 прозірок з окремим текстом до кожної прозирки та вступне слово авторки з поясненнями історичних джерел коштує 150.00 доларів. Округи, або окремі Відділи можуть замовити прозирки у канцелярії СУА.

Надіємось, що ці прегарні ілюстрації українських середньовічних рукописів будуть цінним вкладом у плануванні програми для відзначення 1000-ліття Хрищення України.

При цій нагоді хочемо висловити щиру подяку д-р Дарії Маркусь за опрацювання історичних прозірок, які дадуть змогу нашому членству ближче пізнати історію і розвиток культури княжої доби.

Лідія Гладка

заступниця голови СУА для справ культури

62-ий Відділ СУА в Глен Спей, Округа Нью Йорк, відсвяткував 31-го серпня 1987 р. 10-ліття свого існування. Присутня була почесна голова СУА Іванна Рожанковська, а від Екзекутиви СУА участь взяла заступниця голови Лідія Гладка. Гратулюємо і бажаємо успіхів у дальшій праці Відділу!

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД ВІДБУДЕТЬСЯ:

Округа Дітройт — 12 вересня 1987 р. Від Екзекутиви буде присутня голова СУА, Марія Савчак.

13 вересня 1987 р. відбудеться в Дітройті посвячення дому СУА, який закупила Округа Дітройт.

Бажаємо щастя у "своїй хаті".

1988 РІК Є РОКОМ "НАШОГО ЖИТТЯ"

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА СВ. ОЛЬГИ

Екзекутива Союзу Українок Америки висловлює велике признання і гратуляції Управі й Членкам Православного Сестрицтва в Америці за великий почин здвигнення пам'ятника Княгині св. Ольги в 1000-ліття Хрищення України.

В посвяченні пам'ятника біля церкви св. ап. Андрія Первозванного, С. Бавнд Брук, Н. Дж. США, 16-го серпня 1987 р. Екзекутиву СУА репрезентувала Олександра Кіршак, скарбничка СУА. Квіти від СУА зложили членки 71-го Відділу: Юлія Демченко, Христина Кахнич і Ніна Ковбаснюк.

НОВІ ЧЛЕНКИ СУА

Вітаємо нову членку **Аріядну Бах**.

Управа 47-го Відділу СУА, Рочестер, Н.Й.

Аноуптоус, та будинках для старших. Дарують свій час студенти, професійні особи, — емерити та люди середнього віку.

Латинські церкви, синагоги та протестантські дома молитви мають списки своїх старших парафіян та доростаючої молоді і цікавляться ними.

Для мене, працівника американської суспільної опіки, потреба українських добровольців, є пекучою справою. Незнання англійської мови справляє старшим людям величезні труднощі. Старші люди по "старечих домах" не вміють сказати, де і що в них болить.

Зустрічаю людей, які за молодих літ вклали чимало своїх сил та енергії в громадську працю, а тепер, коли вони постаріли, про них забули....

Велика кількість наших людей неграмотні, або

напівграмотні як в українській так і в англійській мовах. Середовище, в якому вони живуть, є їм чуже, зимне і незнане. Зустрічаю людей, які буквально падають на коліна, коли почують українську мову та відчують людську теплоту. Зустрічаю людей, жадібних та спрагнених будь якої уваги, яких одне людське слово підносить на дусі.

Та приходять думки: чому українці такі байдужі до людських потреб? Чому так багато енергії йде на зовнішні паради? Зовнішні паради також потрібні, але не можна забувати інших людських потреб. Чому церкви так мало цікавляться старшими людьми? Чи ми інакші, як інші люди? Не можу дати відповіді на ці питання, однак вірю, що поступова праця виробить в нашій громаді виrozumіння і зрозуміння, що людям потрібні люди, і що всі ми є взаємно від себе залежні.

ОЗВУЧЕНІ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ ДЛЯ НЕЗРЯЧИХ

Доповідь на XXI Конвенції СУА в Клівленді, Огайо, 1987 р.

Знаємо, що Союз Українок Америки від самих початків свого існування багато уваги присвячував харитативним акціям. Ми, скитальці, з вдячністю згадуємо широко-закроєну допомогу СУА по II Світовій війні, а сьогодні є свідками росту стипендійної акції, допомог Бразилії, Польщі, в рамках можливості Україні і всюди там, де простягається українська рука за поміччю.

Хочемо звернути увагу Шановним Паням на ще одну можливість допомоги ближньому, яка має відмінний характер від попередніх, але, як показав наш уже кількالكітній досвід, являється дуже потрібною і на часі. Це допомога українській людині, що має зорові недомагання, або не може самостійно користуватися книжкою. З огляду на чисельний зріст людей старшого віку, а в парі з тим збільшення числа очних проблем, потреба помочі набирає особливої актуальності.

Якраз так щасливо склалося, що наша Конвенція відбувається у Клівленді, місті, де тому п'ять років створено Український Відділ озвучених книжок при Клівлендському Товаристві для Незрячих, (Cleveland Society for the Blind), організації понад 80-літнього існування, з великими осягами і заслуженою славю в зацікавлених середовищах. Установа диспонує багатими програмами, різноманітними обслугами, інструментами та апаратами включно з електронічними, не раз дуже складними на те тільки, щоб уможливити упослідженій людині вести нормальне, незалежне життя.

Як працює Український Відділ озвучених книжок? Осередком цілої програми являється довголітній працівник Клівлендського Товариства для Незрячих та ініціатор програми пані Мирослава Оришкевич. Їй асистують добровольці, т.зв. *volunteers*, які при помочі звукозаписувача (*taperecorder*) начитують книжки на тасьму. Таку начитану книжку доброволець в касетках, хронологічно позначених, разом із відповідно виповненим формулярем і в спеціальних подушкових ковертах відсилає до Українського Відділу Товариства для Незрячих. Оригінал лишається у фонотеці (так називається бібліотека озвучених книжок) установи, а копію у спеціальних пластиківих коробках і за сталим хронологічним порядком посилається потребуючій особі. Спочатку незряча людина потребує помочі родини, приятелів чи когось зі суспільної опіки, доки не навчиться самостійно послуговуватися записувачем і касетками в

коробці. Практика показала, що незряча людина швидко опановує 6-клявіатурну техніку записувача і дає собі раду, по прочитанні, належно упорядкувати касетки і постаратися відіслати їх до дальшого вжитку. Ще раз підкреслюю, що на початку потрібно помочі. Читаючи озвучені книжки, людина оживає. Перед нею відкривається багатий світ української і перекладної літератури. Її життя набирає сенсу і змісту. Вона не обтяжує довілля. Терпіння зменшується так, гейби сходить на другий плян. Вона нетерпеливо чекає на другу посилку.

Українська бібліотека-фонотека нараховує біля 500 книжок. Це вже поважне число. Час до часу видається каталог, який одержує кожна особа, включена в програму. Паням стоїть він до диспозиції. Прошу переглянути і побачите, що вибір книжок є добрий і різноманітний. Можна все знайти відповідну книжку за бажанням даної особи.

Треба ще з вдячністю відмітити, що Клівлендське Товариство для Незрячих оплачує всі видатки, пов'язані з українською програмою, включно із поштовою пересилкою так, що включена в програму людина абсолютно не має ніяких фінансових обтяжень. Одиноке, на що ми потребуємо фондів, — це касетки. Накручення пересічної книжки зуживає біля семи касеток на 90 хвилин часу. Перше перекручення дає других сім — отже разом 14. Себто — пересічного розміру книжка коштує нас 14 дол. На це дістаємо річні дотації від Народного і Робітничого Союзів і випадкові пожертви. Канадійські бібліотеки самі оплачують свої замовлення.

Наша програма запланована на цілу українську діяспору. Маємо читачів у ЗСА, Канаді, Європі й Австралії. Не охоплена ще Південна Америка. Знаємо, що Україна має подібну програму, але, на жаль, крім обіцянок, нічого звідти не дістали. Найкраще налагодна справа в Канаді тому, що там стоять до диспозиції державні фонди і замовлення та фінансування переводять бібліотеки. У нас таких можливостей немає. Ми самі мусимо шукати потребуючих. Суспільна Опіка Союзу Українок Америки може нам помогти в двоякий спосіб:

1. На місцях розшукувати потребуючих людей і зголошувати їх на адресу нашої програми.
2. Навчити незрячу людину користуватися записувачем і касетками та в разі потреби служити їй допомогою.

Докінчення на стор. 20

ЗГАДУЮЧИ СЛ.П. МАРІЮ БАРАГУРУ

21-го липня 1987 р. відійшла у вічність сл.п. Марія з Кушнірів Барагура, довголітня членка Редакційної Колегії "Нашого Життя".

Її відхід був важким ударом для її чоловіка, дочок з родинами, внуків, рідних, свояків. Численні друзі, товариші із шкільних і університетських часів, знайомі з різних етапів її життя, членки СУА відчували болісно розлуку із Марією Барагурою.

Була це теж болюча втрата для Редакції і членів Редакційної Колегії, втрата, яка викликала глибокий жаль. Осталось назавжди опустіле місце в гурті Редакції.

У 1973 р. у січневому числі "Нашого Життя" у статті "Нова Редакційна Колегія" редактор представляла читачам її членів, в тому і Марію Барагуру. Читаємо там: "Марія Кушнір Барагура, народилася у Волчишовичах, Судово-Вишенського повіту. Закінчила гімназію "Українського Інституту для Дівчат" в Перемишлі. Ступінь магістра славистики здобула на Львівському університеті в ділянці української філології за працю "Іван Франко, як дослідник фолкльору". Під час студій у Львові була членом Гуртка Студентів Україністів, і вела при ньому підготовні курси, до іспитів із староцерковно-слов'янської мови. Належала до Т-ва П. Могили, ціллю якого було давати популярні доповіді на провінції. Була членкою Секції Студенток при Українській Студентській Громаді.

До СУА вступила в 1964 році. Була містоголовою й пресовою референткою 82-го Відділу. З переходом до 64-го Відділу займала пост пресової референтки і дописувала до "Свободи" й "Нашого Життя".

Відтоді, тобто від січня 1973 року з перервою (травень 1984 р. до січня 1987 р.), до останніх днів свого життя була Марія Барагура членом Редакції і тісно співпрацювала з Редакцією. Вона не тільки писала статті, опрацьовувала різні матеріали, справляла мову, але перекладала друкарську коректуру тощо. Працювала не зважаючи на труднощі доїзду не тільки до редакції в Нью Йорку, але й до друкарні в Кліфтоні, де помагала при ломці, робила коректуру. Часто звідтіля доводилось повертатися пізнім вечором автобусом до Нью Йорку, а далі підземкою. Працівники друкарні Компютопрінт в Кліфтоні пам'ятають і згадують з приємністю, в якому погідному настрої проходила праця, коли там бували вдвійку — редактор і п. Маруся. При тому слід підкреслити, що була вона в праці незвичайно точна і уважна так, що після її коректи напевно не оставався в тексті ні один "друкарський чортик".

сл.п. Марія Барагура в домівці СУА в колі співробітників, членок СУА. Зліва — сидять Христя Наєроцька, сл.п. Марія Барагура, Уляна Любович; стоять — Марія Савчак, Омеляна Рогожа, Поля Книш, Ірина Комар, Леся Різник, Іванна Рожанковська, Каміля Гук-Смородська.

The late Maria Barahura with her colleagues. 1.r. row 1, Ch. Nawrocky, late M. Barahura, U. Lubovych; row 2, M. Savchak, O. Rohoza, P. Knysh, I. Komar, O. Riznyk, I. Rozankowsky, K. Smorodsky.

Статті її пера, які друкувалися на сторінках журналу, були завжди дуже докладно й дбайливо приготувані.

Окремою ділянкою її праці були інструкції для пресових референток, поради для дописувачів тощо. Статут, організаційна система, методи й цілі СУА були їй добре знані. Вона, магістер славистики в ділянці української філології, мала знаменито опановане знання української мови. Це все, а ще й до того вроджені здібности, дбайливість і працьовитість давали високого рівня висліди у формі її статей, інструкцій, доповідей. Інструкції і поради друковані в "Нашому Житті", згодом в окремих відбитках служили, служать і ще довго будуть служити пресовим референткам, дописувачам і всім тим, хто в рядах СУА працює пером.

Від травня 1975 р. до 1 квітня 1977 р. Марія Барагура була пресовою референткою в Головній Управі СУА, а в жовтні увійшла до Пресової Комісії СФУЖО. На пості пресової референтки виконувала велику, кропітку працю; редагувала хроніки й інші матеріали з діяльності СУА тощо. Скільки ж то

дописів, репортажів, статей її пера появлялося в тому часі в "Свободі", "Народній Волі" та інших часописах та журналах. Згадати б хоч таку основну працю як "Пів століття праці СУА для українського жіночого руху і народу", яку Марія Барагура приготувала до збірки з нагоди 100-ліття поселення українців в Америці, яку редагував д-р В. Душник. (Цю статтю згодом переклала на англійську мову Марта Бачинська).

Усіх ділянок її праці і зацікавлень годі перечислити. Треба тільки підкреслити, що ніщо що українське і патріотичне не було для неї чужим: Патріархальний Рух, Український Музей, стипендійна акція СУА, імпрези і почини СУА, як теж загальногромадські — усюди була її участь і поміч.

Її світогляд формувався від ранніх літ життя в родинному домі. Її батьки о. Микола і Ольга з Ломницьких Кушніри, це була одна з тих священничих родин, які жили і працювали для села. Читальня "Просвіти", "Сільський Господар", "Сокіл", поміч і порада потребуючим, це все було полем діяльності усіх членів родини. Патріотичні традиції, як теж сповнену любови атмосферу родинного дому — перенесла Марія Кушнір до сім'ї, яку створила, одружуючись у 1939 р. із своїм колишнім університетським товаришем Володимиром Барагурою. Це була злука, споріднення двох сердець, які були близькі своїм відношенням до світу. У теплій атмосфері родинної любови, прив'язання до свого народу росли й виховувались їхні дочки, які з черги продовжують традицію теплого співвідношення у своїх родинях, передають їх своїм дітям, а внукам Марії і Володимира Барагурів. Не дивниця, що Марія Барагура залишила по собі безмежний жаль за дружиною, матір'ю, тещею і бабунею.

Але і нам, хоч не спорідненим, важко погодитися з тим, що її вже не буде між нами, хоч і ми про Неї ніколи не забудемо. Але ледве чи знайдемо когось, хто був би схожий на неї, когось, хто заступив би її в наших серцях а принаймні хоч у праці.

У.Л.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Розуміючи завдання і потребу дальшого існування журналу "Наше Життя" — ми, членки двох Відділів в Трентоні, Н.Дж., а саме: 11-го, головою якого є Емілія Панасюк і 19-го, головою якого є Валя Жулик, влаштували в неділю 28-го червня ц.р. "Весняний пікнік", з якого дохід призначили на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Висилаємо чеки на суму 300.00 дол.: 11-ий Відділ — 150.00 дол., 19-ий Відділ — 150.00 дол.

Закликаємо інші Відділи СУА піти нашими слідами, а Ви, пані редактор, зможете спокійно працювати і видавати такий дорогий нам журнал "Наше Життя". Щастя вам Боже!

Богданна Осадца — пресова референтка

Патріарх Йосиф Сліпий 24 вересня 1976 р. відвідав Український Музей. Перед входом до УМузею побіч Патріарха зліва: Наталія Дума, Марія Савчак, сл.п. Марія Барагура, Любова Волинєць, Марія Томоруг.

Patriarch Yosyf Slipyi during his visit to The Ukrainian Museum in New York City, September 24, 1976. On his left — Natalia Duma, Maria Savchak, the late Maria Barahura, Lubov Wolynetz, Maria Tomorrow.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу сл.п. **Марії Барагури**, членки Екзекутиви СУА зложили 120.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", **Люба Артимішин, Лідя Гладка, Марта Данилюк, Олександра Кіршак, Ірина Куровицька, Іванна Ратич, Марія Савчак, Уляна Старосольська, Марія Томоруг, Ірина Чайківська, Рома Шуган.**

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. **Марії Барагури** складаю 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а родині складаю щире співчуття, **Леся Різник.**

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. **мгр Марії Барагури** складаю 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", **Марія Ігнат, Кліфтон, Н.Дж.**

Замість квітів на свіжу могилу св.п. **Марії Барагури**, складаю 50.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а Шановній Родині Покійної висловлюю глибоке співчуття, **Олександра Кіршак з родиною**

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. **Марії Барагури** складають 40.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" **К.Т. і Л. Лещуки.** Родині Покійної складають глибоке співчуття.

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. **Марії Барагури**, складаємо 15.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Родині висловлюємо глибоке співчуття, **Іванна і Ярослав Клими**

ПО СВІЖОМУ СЛІДУ

Похоронна мелодія сумом сповняє церкву св. Володимира, вкриває людей і домовину, що повільно просувається до престола. Блискуча дубова домовина. Він тут лежить? Сльози замрячують очі. Ледь видно блимання маленьких свічечок. Щораз більше і більше їх засвічується, наче хочуть роз'яснити сердечноглибокі, сумні мелодії похоронного чину, а може й трагічну постать дружини Тані. Вчувається мені її вчорашній шепіт — "нема... нема Уласа...".

Похоронні відправи продовжуються.

Крізь вітражі вікон сміється ясний літній день, як тоді в Україні, в Городку коло Львова. Стоїмо гуртом біля церкви. Відчуваю сильний, приязний потиск руки і ясний голос Уласа Самчука: "То Ваша дружина, пане Романе? А це моя Таня." Отець парох запрошує нас на приходство, на чай, а радше на маленьку гостину. І поплили розмови "воєнні", що діється, що далі і що робити?... Прислухаємось усі до слів, до поглядів письменника, а я з великим зацікавленням і побожністю приглядаюсь до автора "Волині". Кріпка, сильна постать, ясні допитливі очі під густими луками брів, випромінюють світло незвичайної людини. А пані Таня — красуня з чорними очима, етерично виглядає у романтичній квітчастій суконці, вносить легкість відпруження. Це наша фільмова зірка з Києва, з радістю думається. В Городку вона вперше, але в Карпатах "училась" ходити босими ногами по каменюках, бо ж героїня "Тіней забутих предків" не все одягала постоли на ноги. Со святими упокой... вривається у мою свідомість... Помер Улас Самчук. Багато натерпівся, особливо останнього року. Ніколи однак не нарікав. Навпаки, наче насміхався зі себе, мовляв, він тепер немов король сидить на троні, (не міг уже вставати), а ми навколо нього. Так і справді члени управи "Слова" часто відвідували свого почесного Голову, за радою — порадою питаючи. А ще й з проблемами різними, особливо з прикрими справами XI Збірника "Слово". Прикро і трудно, казав, а довести до ладу треба. Нічого зробити не може, інакше, згадувалось, бувало давніше. Завжди точний у часі, обов'язковий, зі захоплюючими промовами на літературних вечорах "Слова", з привітаними для письменників-гостей, з добрим словом для всіх. — Тепер, бачите, сиджу, як обрізаний пенюк, нікудишній. — Наче жартував, а голос хрипнув і кудись утік. І ставало нам сумно, сумно від того...

Далека дорога на цвинтар оселі "Київ". День ясний 13. VII. 1987 р. Багато квітів і квітів-промов... і ця пісня знайома "Видиш брате мій..." Червоні гвоздики падають на домовину... останнє прощання. Нема в живих Уласа Самчука — великого прозаїка нашої доби, воїна за долю України. Далеко спочив від рідної

Сл.п. Улас Самчук

The late Ulas Samchuk.

Землі, збагативши Україну вічними скарбами свого невмирущого духа.

Поволі, в задумі відходять люди вниз від розригтого пагорба. Стихли похоронні мелодії... гудуть мотори авт, прощаються знайомі... стоїть ще біля домовини подруга життя. Відійти не може... непорушно стоїть біля домовини.

Олександра Ю. Копач.

Богдан Нижанківський

Жду на листа і день за днем, як роки,
Повільні і важкі, ідуть і не минають.
Докір і жаль уже розплився. Спокій
Приляг, як гнаний птах, утомлений в одчаю.

Я жду на кілька слів, таких собі звичайних,
На клаптику малім, малім, щоб лиш узяти,
(Здається ось мені, мов на стежках розстайних
Заблуканий стою, як грач, що все вже втратив).

Та все таки я жду і ждатиму, камінний,
Хоч знаю, що дарма! Не бути й не діждатись.
...І дальше будуть дні, що їх ніхто не змінить
Ніколи, як жебрак, якому не сконати...

Терпке вино. Українське видавництво,
Краків — Львів, 1942

НАПИС НА ЗВОРОТІ

Вище містимо відбитку з обкладинки брошури про німецький концентраційний табір в Равенсбріку. В наших руках відбитка сторінок брошури. На кожній з них рисунок з побуту в цьому таборі, з коротким, але яким промовистим підписом-поясненням. Дати випуску, авторів тексту та рисунків нема. Брошура, очевидно, вийшла зразу після війни в Німеччині. На останній сторінці подано: "Дохід призначений на допомогу хворим політв'язням". Внизу напис: "Ціна 5 н.м."

В наш час, коли читаємо, чуємо, бачимо на телевізії майже виключно про жидівський "голокоуст", необхідно ознайомити світ, що не тільки жида були жертвою нацистського терору. Не менше страждали українці та інші народи.

Перевидання цієї брошури, якої обкладинку і один з рисунків містимо у цьому числі "Нашого Життя", з перекладом підписів на англійську, а, може, й інші мови, було б хоч частинним виповненням браку інформації про український "голокоуст".

Звертаємося до читачів з проханням, а радше з питанням: чи знаєте хто був автором текстів і рисунків; чи знаєте хто і коли видав цю брошуру? Чи має хто оригінал цієї книжечки? Якщо так, то просимо повідомити редакцію "Нашого Життя": 108 Second Ave. New York, N.Y. 10003

Так проходили дні, місяці, роки тисячам незламних найкращих українських жінок і дівчат у німецьких концентраційних таборах.

Так проходять дні й сьогодні серед північної хуги й морозу всім тим, які віддали себе боротьбі за Самостійну Українську Державу.

Вимарш до праці тисячів невольниць у смугастім одінню нагадував старинний похід фараонових рабів.

НОВИНИ ПРО ПЕРЕСЛІДУВАНИХ З УКРАЇНИ

повідомляє Закордонне Представництво
Української Гельсінкської групи

ПРО ДОСТРОКОВЕ ЗВІЛЬНЕННЯ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

Процес дострокового звільнення політв'язнів практично припинився. За останній місяць стало відомо лише про двох звільнених з України.

9-1 З Мордовського табору ЖХ-385/3-5 звільнили члена Української Гельсінкської групи Василя СТРИЛЬЦЕВА, термін якого мав закінчитися щойно в 1992 році. За час його ув'язнення єдиний ще живий з родини СТРИЛЬЦЕВА брат Павло (теж колишній політв'язень) помер. Василь СТРИЛЬЦЕВ оселився після звільнення в братової дружини.

9-2 З того самого табору звільнили письменника і художника Григорія ФЕЛЬДМАНА з м. Конотоп Сумської обл., ув'язненого за збірку оповідань і повістей, присвячену А. САХАРОВУ, та ін. твори.

9-3 У травні звільнено достроково священика УКЦ Романа ЄСІПА (прізвище відоме в різних варіантах — ЄСІП, ОСИП, ЙОСИП) зі Львова — за два роки до закінчення заслання.

9-4 Повідомлення про дострокове звільнення Оксани ПОПОВИЧ (див. 7/8-1 і раніше) виявилось неточним: її звільнили у зв'язку із закінченням терміну

ПРО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЮРІЯ БАДЗЯ

9-5 До Юрія БАДЗЯ, який перебуває на заслання після 7 років ув'язнення, застосовують позасудові репресії, які він кваліфікує в заяві до Голови КДБ Чебрикова як "профілактичне мордування". Так, дозволивши йому відвідати Україну під час профвідпустки на початку серпня ц.р., Ю. БАДЗЯ спершу не хотіли пускати до своєї домівки, до Києва, а згодом, обдуривши його, не пустили до матері, яка живе в с. Копинівці Мукачівського р-ну Закарпатської обл. Мати Ю. Бадзя, колгоспна пенсіонерка, не бачила сина понад 8 років і не дочекавшись його приїзду у відпустку, розхвилювалася так, що її розбив параліч внаслідок інсульту. Проте навіть у цій ситуації, попри численні клопотання Юрія БАДЗЯ, його братів і сестер (Юрій — один з 9-х дітей у родині), друзів — дістав з ГУВТУ* через міністерство внутрішніх справ УРСР відмову.

Юрій БАДЗЬО і його дружина Світлана КИРИЧЕНКО сприймають це як помсту за його послідовне

обстоювання національних прав українського народу, про що Ю. БАДЗЬО нещодавно знову заявляв у листі до М. ГОРБАЧОВА. Не побачивши тяжко хворої матері, Ю. БАДЗЬО змушений був 2 вересня повертатися назад до Якутії, де його чекають особливо тяжкі умови побуту і праці. Маючи слабе здоров'я, Ю. БАДЗЬО мусить черпаками і лопатою вигрібати болото з-під коліс вантажівок у гаражі геологічної експедиції і відрами виносити його надвір. Ю. БАДЗЬО вкрай виснажений непосильною роботою і постійними цькуваннями його з боку карних органів. Друзі серйозно побоюються, що він може не витримати ще 4-х років такого заслання. Його адреса: 678720, ЯАССР, Томпонский р-н, пос. Ханьдъ Іга, пошта до востребования.

ПРОБЛЕМИ ВИЇЗДУ З УКРАЇНИ ЗА КОРДОН

9-6 Дістав дозвіл на виїзд до Голландії засновник ініціативної групи захисту прав віруючих і Церкви на Україні Йосип ТЕРЕЛЯ з родиною (дружина Олена Тимофіївна, лікар-гінеколог і троє малолітніх дітей (див. 5-11 і раніше, поряд — фото дітей). Згідно з повідомленням суспільної служби в Канаді, родина ТЕРЕЛІВ мала приїхати до Голландії 18 вересня, а звідти — до Риму і пізніше до Канади, коли буде оформлено в'їзні документи.

9-10 У липні пройшла чутка про те, що Лідія РУБАН дістала дозвіл на приїзд до США для лікування скаліченого 11-річного сина Марка. Однак, пізніше говорилося, що від неї вимагають письмового дозволу її ув'язненого чоловіка Петра РУБАНА (див. 6-19 і раніше), а це неможливо через адміністративно-бюрократичні перешкоди. Можливо, тому Марка РУБАНА з матір'ю далі не випускають. У Марка 5 років тому паралізувало нижню частину тіла в наслідок вуличної аварії. Весь цей час родина РУБАНІВ всіляко домагається дозволу виїхати на лікування до Америки.

9-11 Звільнені достроково Микола і Раїса РУДЕНКИ (див. 6-4 і раніше) клопочуть про виїзд до Західньої Німеччини, звідки вони дістали запрошення. Очікуючи дозволу на виїзд, вони залишаються далі в сел. Майма Горно-Алтайської авт. обл., де від-

Діти Олени і Йосипа Терелів. Зліва Павлусь, Калинка. Стоїть Маріянка.

The children of Olena and Yosyf Terelia, (from left) — Pavlus', Kalynka; (standing) — Marianka.

бували 5-річні терміни заслання. Вони обоє потребують медичної допомоги. Адреса Миколи і Раїси РУДЕНКО: 759601, Горно-Алтайская АО, с. Майма, ул. Строителів, 3, кв. 30. Тел. 22-8-09.

НОВІ НЕЗАЛЕЖНІ ВИДАННЯ НА УКРАЇНІ

9-12 На Захід дійшли 18-20 випуски "Хроніки Католицької Церкви на Україні", в яких зібрано багато матеріалів про переслідування віруючих (католиків, п'ятдесятників тощо), звернення до різних міжнародніх організацій і установ у справі захисту прав віруючих та легалізації УКЦ, статті про нищення церков, звернення до Комітету нобелівських премій з проханням посмертно відзначити Анатолія МАРЧЕНКА, Валерія МАРЧЕНКА, Василя СТУСА і Рауля ВАЛЛЕНБЕРГА премією миру, вміщено також багато вирізок з радянської преси із нападами на віруючих, фотографії, малюнки і багато іншого.

9-13 Вячеслав ЧОРНОВІЛ, львівський журналіст, який через політичні репресії давно втратив змогу працювати за фахом, підготував перший випуск відновленого інформаційного видання "Український вісник" (див. 7/8-2). Наприкінці серпня він мав намір поїхати з цим випуском до Москви (до зав.

Василь Стус

■

Коли б, коли б ви мали, голуби,
хоч трохи серця — ви б його на крила
взяли до себе і перенесли
на Україну, геть за ним стужілу.
До вас він добру руку піднесе
і озветься — щедро і заклично.
Ходіть до мене — ось вам їсти й питки:
крихти на стежці, в черепку вода.
Ану, маленький, що на хору ніжку
ізчаста припадаєш — дай но я
із лапки вийму скапку, просто з губ
тебе, ще жовтодзьобе, нагодую
і дам злетіти в небо із руки.
Той Бог птахів і провесни, і хмар,
і молоді зелені шумкої,
помолоділої по ста струмках
небесної води — відтеплів серцем,
поголубів, посивів з голубами
й розстав між них — ледь осени діждав.

Палімпсести, Сучасність 1986

відділом пропаганди ЦК КПРС О. ЯКОВЛЄВА), але поїхати не зміг через транспортні труднощі. На своє звернення до ГОРБАЧОВА в цій справі ЧОРНОВІЛ відповіді покищо не отримав.

ПРО БОЙКОТ ВИБОРІВ У СУМСЬКІЙ ОБЛАСТІ

9-14 21 червня 1987 р. у двох селах Краснопільського р-ну Сумської області — Глибне і Ново-Дмитрівське — люди бойкотували вибори до Верховної Ради, на знак протесту проти браку цукру в продажу (практично він цілком зник з продажу останнім часом). З тим, що на прилавках крамниць хронічно бракує молочних і м'ясних продуктів, люди вже змирилися, зникнення ж цукру спричинило бойкот виборів. Того самого дня 21 червня до селян приїхали перший секретар райкому партії ПУЛИНСЬКИЙ і інший партійний діяч КАЧАН, щоб умовити їх голосувати. Коли, за наказом начальства, до крамниць завезли цукор і продавали селянам по 1 кг на душу населення, люди проголосували.

зладила Н. Світлична

*ГУВТУ — Головне управління виправно-трудоустанов.

"ТИ БУЛА ДЛЯ МЕНЕ ЗІРКОЮ"...

*Айріс Акаґоші у своєму городі, серед квітів
Iris Akahoshi in her garden.*

24 липня ц.р. у Нью-Йорку померла Айріс Акаґоші, народжена в Каліфорнії американка, яка десятирічним листуванням з Зіновієм Красівським*, своїм підопічним, з яким її зв'язала Міжнародна Амнестія, стала символом людського співчуття і безкорисливої допомоги.

Однією з ділянок праці Міжнародної Амнестії є писання листів до жертв тоталітарних режимів, підтримка в'язнів морально, щоб вони не почувалися забутими. Іноді листування поміж в'язнем в одній країні і його кореспондентом в іншій країні переходить у тісні зв'язки, майже родинні взаємини.

Такий зв'язок встановився між американкою і українцем. Айріс Акаґоші, одружена з американцем японського походження, жила в Нью-Йорку. Інженер-будівельник за фахом, Айріс займалася в основному мистецтвом, дуже любила квіти, тварин і те, що називають харитативною діяльністю: допомагала бідним, бездомним. Політикою не цікавилася. Живучи в Нью-Йорку, познайомилася з членами гру-

пи Міжнародної Амнестії, якій дали прізвище в'язня радянської психотюрми Зіновія Красівського. Коли Айріс Акаґоші запропонували розпочати листування з ним, вона спершу розгубилася: мовляв, про що ж я можу йому писати — хіба про квіти або про котів? Гаразд, хай буде про квіти або про котів, тільки пишійте, не дуже розраховуючи на відповідь. І вона почала писати. Відповіді їй справді не було. Цілий рік Айріс педантично що два тижні посилала листівки або листи на вказану адресу — і навіть не знала, чи ті листи доходять до адресата.

Кажуть, той день, коли Айріс дістала від Зіновія перший лист — у серпні 1978 року — був святом для всієї Нью-Йоркської групи Міжнародної Амнестії.

*"Дорога Айріс! — писав Красівський. — Я випу-
сався з лікарні. Ось уже три тижні минуло як я
повернувся до Моршина. Вчора піднімався у
Карпати так високо, що здавалося — до сонця
можу рукою дістати. Ми розпалили ватру,
напекли картоплі і співали пісень серцю на радість.
Зіновій Красівський"*

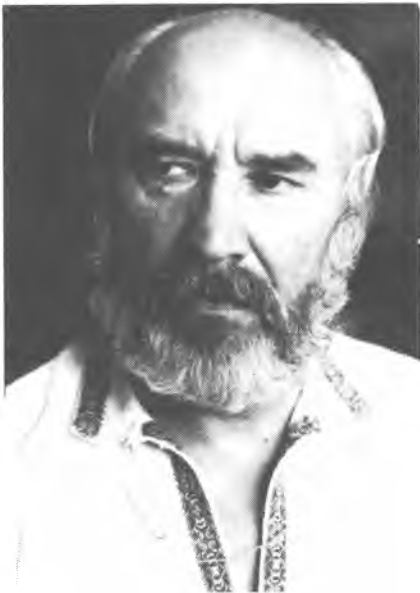
Після цього двостороннє листування між ними тривало протягом наступних 10 років. Життя Айріс у ці роки проходило рівно, але вона вже не мучилася думкою, про що писати. Писалося просто — про те, що єднає людей між собою в усьому світі — про життя, про його буденні дріб'язки і вищі вартості. Листи стали необхідністю для обох. Наприкінці жовтня 1978 року, коли в неспокійному житті Зіновія Красівського вже відчувався новий зашморг ув'язнення — просто так, щоб не муляв очі! — Він писав до Нью-Йорка Айріс, цього разу не маючи від неї звичних листів:

*"Доброго ранку, дорога Айріс! Я знаю, що
писати необхідно, хоча б заради прогресу. З усіх
людей, що листуються зі мною, ніхто не від-
повідає. Треба бути дурнем, аби повірити, що всі
зненацька стали ледарями. ... Не можу сказати, що*

* Зіновій Михайлович Красівський (нар. 12. листопада 1929 р.) український поет. Від 1945 р. з невеликими перервами до 1985 р. примусово жив за межами України. 1945-47 р. і 1953-57 р. на спецпоселеннях, 1949-53 в таборі. Від 1967 р. зазнав ув'язнень в тюрмах, психотюрмах і концтраборах за членство в організації УНФ — Український Національний Фронт та участь у виданні самвидавного ж. "Воля і Батьківщина". Закінчив покарання 1985 р. Тепер живе в Моршині Львівської області. Дружина Зіновія Олена Антонів, 2 лютого 1986 р. трагічно загинула на його очах. На Заході вийшла збірка поезій З.К. "Невольницькі плачі", Брюсель, 1983 р.

*Зіновій Красівський із дружиною Оленкою
Антонів*

Zinovij Krasivskij with his wife, Olenka Antoniw.

*Зіновій Красівський
Zinovij Krasivskij*

*я так уже задоволений. Проблеми оточили мене, як старці з торбами — ні захватися від них, ні здихатися. Вони зажерливо кричать, а мені кортить сказати, як за старих часів: *Нате, їжте мене!*". І вони — в особі певних органів — таки з'їли.*

Підпис Зіновія під цим останнім листом — ініціалами З.К. — виявився символічним: його без суду і без слідства повезли до концтабору на 8 місяців, — він став зеком — а звідти на 5 років на заслання за Урал, у селище Луговской серед тайги. Листи Айріс Акагоші і її товаришок були віконцем у світ, промінчиком, що не давав згаснути надії.

Чотири роки тому, в серпні 1983 року, газета "Вашінгтон Пост" опублікувала уривки з листів Зеня і його дружини Оленки — публікація невеликої частини листів зайняла півтори газетних сторінки**. Життя Зіновія в ці роки не було таким спокійним, як його адресатки: відбувши останнє ув'язнення в 1985 році, він пережив біду, яка слабу духом людину

могла остаточно звалити: 2 лютого 1986 року на його очах трагічно загинула кохана дружина, рідкісна усмішка його скупі долі Оленка Антонів. Світ втратив для нього всі барви, але не позбавив обов'язків — жити, дбати про когось, виконувати своє людське призначення на цій землі творити добро ближнім. Айріс була далеко.

Дізнавшись про її хворобу, Зіновій писав 10 липня ц.р.:

"Дорога любя Айріс! Я страшенно жалию, що не можу конкретно поділити твоїх страждань. Хай би я взяв їх на себе, а ти знову писала б мені листи і я тримався б за них, як за надійну дошку порятунку. ... Між нами велика відстань, і мене бере страх, що моя духовна енергія розсіється і не досягне мети. Але все одно — всі ці дні я концентрую свою увагу на тобі і уповаю на Бога".

Цей лист не застав уже Айріс живою. В доброму серці Зіновія виникне ще одна глибока рана. А невмирущим пам'ятником щедрої душею Айріс буде приклад цієї щедрості для інших. Пам'ятником будуть листи до неї від Зіновія Красівського і його дружини Оленки, дбайливо зібрані і збережені для інших — живих. Пам'ятником Айріс Акагоші будуть слова Зіновія з його останнього листа, який вже не застав адресата:

"Скажу тобі по правді, що ти для мене ніколи не було земною, а високим даром небес, тою зіркою, в якій сконцентрувалися гуманістичні ідеї людськості, до яких завжди було розположене моє серце. Я тишився тобою як одкровенням, і ти завжди вміла знайти слова, які бадьорили мене і скріплювали мою віру".

*** В наступних числах "Нашого Життя" в англійській частині плянуємо помістити враз із коротким вступом-поясненням, деякі листи Зіновія Красівського до Айріс Акагоші, користуючись перекладами, які були поміщені у "Вашінгтон Пост".*

Докінчення. ОЗВУЧЕНІ КНИГИ

Ми свідомі, що потребуючих є далеко більше, ніж ми їх обслуговуємо. Маємо відносно добре наладані зв'язки з Філядельфією, Чикагом, Дітройтом, Міннеаполісом і Вашингтоном. Наш Нью-Йорк, на жаль, "пасе задніх". Не маємо зв'язку з українськими громадами по менших містах Америки.

На доказ, як оцінюють українську програму озвучених книжок, хай послужить Вам цитата Аліси Міллер на самому початку публікації Клівлендського Товариства для незрячих за листопад 1986 р.:

Do you know? Our Ukrainian Taping Service is the largest foreign language taping service in the world. We currently have 446 recordings in our Cassette library. This represents a remarkable amount of reading by small group of dedicated volunteers.

The largest request we have duplicated was for

НОВІ ВИДАННЯ

Шевельов Юрій. *Українська мова в першій половині двадцятого століття (1900-1941).* Стан і статус. Сучасність, 1987, 294 стор.

Плечень Омелян. *Дев'ять років у бункрі.* Спомини воєнка УПА. Сучасність, 1987, 216 стор., ілюст.

Калитовська, Марта. *Світлотіні.* Поезії. Сучасність, 1987, 66 стор.

Гуменна Докія. *Прогулянка алеями мільйоноліть.* Мікромовелі. Українське Видавництво "Смолоскип" ім. В. Симоненка, Нью-Йорк — Балтимор 1987, 170 стор., ілюст.

Мартирологія українських церков у чотирьох томах. Том I. Українська Православна Церква. Документи, матеріали, християнський самвидав України.

1,296 cassettes for a regional library in Canada.

Вільний переклад: "Чи знаєте, що українські озвучені книжки являються найбільшою чужомовною колекцією у світі. В нашій фонотеці начисляємо 446 записів. Це говорить про виїмкову посвяту добровольців". А далі: "Найбільше замовлення ми одержали з Канади на 1296 касеток (Едмонтон)".

Сподіваємося, що при Вашій допомозі, Дорогі Пані, нам вдасться охопити якнайширший круг потребуючих українських людей і тим ще раз виявити розуміння Закону Божого про любов до ближнього.

А тепер дозволю собі познайомити вас з особою, яка була ініціаторкою української програми для незрячих, постаралася про її зреалізування і веде її з великою посвятою по сьогоднішній день — пані Мирославою Оришкевич. Мушу сказати, що в своєму житті я не мала симпатичнішого "боса".

Упорядкували і зредагували Осип Зінкевич і Олександр Воронин. Українське Видавництво "Смолоскип" ім. В. Симоненка. Торонто — Балтимор 1987, 1206 стор., ілюст.

Тис Юрій. *Вибрані казки.* Асоціація діячів української культури — Відділ у Дітройті, 1987, 68 стор., ілюст.

"МАНДРІВКА ТИСЯЧОЛІТТЯМ" ЮМПЗ 1987. Видано Племенем Сіроманців. Книжку видала Головна Пластова Старшина; редагуванням, ілюстраціями, зібранням матеріалів і друком книжечки зайнявся пластовий сеньйорський курінь "Сіроманці", знаний із своєї видавничої діяльності. Редактором книжечки був Любомир Онишкевич. Книжка друкувалась офсетом в друкарні Мирона Баб'юка в Рочестері. Ціна книжки: 6.00 ам. дол. або 7.00 канадських, з переплунком, купити її можна пишучи на адресу:

PLAST PUBLISHING INC.
2199 Bloor Street West
Toronto, Ontario, Canada
M6S 1N1
Tel.: /316/ 769 — 7855

Книгарні, школи українознавства, бібліотеки і інші інституції можуть дістати відповідні знижки.

"З МІШКА МАНДРІВНИКА" — МАРІЇ РЕВАКОВИЧ

У видавництві Нью-Йоркської Групи появилася перша збірка молодої поетки, яка нещодавно приїхала з Польщі, "З мішка мандрівника".

Поезія Марії Ревакович характерна своєю прямою й одвертою асоціативністю, делікатною й ніжною почуттєвістю та витонченістю форми:

*Вишивала мати
долю
хрестиками
дитині.
Залишилась
мережана думка
кольору блакиті неба
й листка осіннього.*

Поетка веде нас крізь світ особистих переживань і почуттів, але в її вишуканих метафорах, мов у дзеркалах, відбиваються багатогранно теж почування й

переживання читача. Марії Ревакович пощастило знайти ту містерійну грань, де особисте переломлюється в загальнолюдське, прямодоступне у внутрішньо складне.

Книжку можна замовляти (6 амер. дол., 7 канад. дол.):

The New York Group
708 Greenwich St. Apt. 5B
New York, New York 10014
USA

У СВІТІ ПРАІСТОРИЇ

Звідки та куди йде "наше" людство — це питання, що його ставить Докія Гуменна в своєму найновішому творі "Прогулянка алеями мільйоноліть". Філософське питання відповідне для наукових трактатів з ділянки лінгвістики, археології чи то футуристики, письменниця з легкістю мистецтва свого слова реалізує у літературному творі, правда, придбавши для цього оригінальну форму мікронovel. Це й є дискусія двох-трьох чи й більше персонажів, яких ми радше не бачимо, а чуємо, й то серед звичайних обставин відпочинку, як рибовля, в нью-йоркському акваріумі, в бібліотечній кафетерії, або й вдома, в баби Лади. Ці дискусії, вихоплені неначе зі щоденного життя, у 24-ох розділах творять структуру твору. Персонажі Лада, Ганна, Богдан, Теодор — це люди високої інтелігенції, ніби звичайні, а в дійсності — дослідники, і якби не мистецьке уміння авторки, можна б їх узяти за думки-роздуми письменниці. А втім, уважний читач — "спостерігач" персонажів запримітить, які наукові твори прочитала, перестудіювала сама авторка, як напр. з ділянки мітології (ст. 156).

Згадаймо, що письменниця Докія Гуменна вже подарувала українській літературі особливі твори з праісторії України, як "Велике Цабе", "Золотий плуг", "Небесний змії", і до них тематично долучається "Прогулянка алеями мільйоноліть".

У цьому найновішому творі авторка ставить три головні питання: ЗВІДКИ? ДЕ? КУДИ? Звідки йде наше "сучасне" людство, хоч йому й тисячі років існування. Де в цих великих кругах існування народів світу є місце України і третє питання — яке саме майбутнє цього людства, себто куди йде.

Звичайно, різні читачі можуть інакше розуміти. Але, щодо першого питання, авторка на основі лінгвістики, археології, етнографії, мітології розвиває погляд, що перед нашим людством існувало інше людство, яке загинуло 12-10 тисяч років тому в драмі льодовикової доби. Учені навіть стараються відтворити нову т.зв. "ностратику", з якої тягнуться парості сучасних мов, а в тому й індоєвропейських. "Ця мова — пише авторка — подає образ якоїсь такої країни, де нема ні пальм, ні морозів, із дуже м'яким кліматом, у зоні південнішої ніж тепер" (ст. 31). Мабуть це було на нинішніх пустелях Африки та Азії. На основі лінгвістики та етнографії авторка відтворює світогляд давнього людства, коли то люди, рослини, звірі були близько споріднені. Це так званий тотемістичний світогляд. На основі цього світогляду стають зрозумілі таємниці старинних приповідок, зворотів, звичаїв. Дуже цікаві міркування авторки на тему води-діви-Фреї — Афродити-ж гіндуської Парваті — нашої Параскевії. Параскевія-П'ятниця, бо П'ятінька-Дівонька, далі Данаприс — старовинна назва Дніпра, діва-вода, діва-русалка" просто Русь" (ст. 48) — наша Мати.

У всякому разі багатство матеріялу — величезне. Відкриваються заслони до світу, який живе в нас, чи то ми в ньому. Тут і депресії до сучасної України, як напр. пояснення чому оце москалі-большевики зліквідували в Україні старі обряди, навіть дитячі гри, а саме щоб заглушити пам'ять народу про його невмируще існування.. (ст. 65). Але даремно, "Бо основи глибокого коріння їм не досягнути".

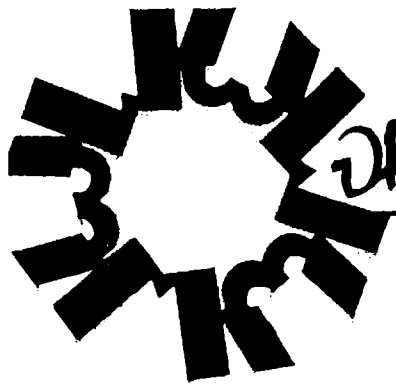
Особливу увагу присвячує авторка мітології цілого світу. На її канві письменниця виявляє стародавній, з неоліту, божеський світ. Найдавніші легенди про богів і велетнів скріплюють теорію про батьківщину індоєвропейських народів на території України, з тим, що коли різні галузі народів того індоєвропейського дерева відірвались від кореня, відійшли на різні території Європи та Азії, український народ залишився на своїй прабатьківщині. Там він створив хліборобську культуру, "трипільську", і подарував людству, крім того освоєння дикого коня і розвинене мистецтво. Це з праісторії великий вклад України у загальний розвиток "сучасного" людства.

З аналізу зібраного матеріялу авторка робить висновки дуже цікаві, відповідаючи на питання "куди" йде людство. Отож, перед нами жило багато "людств", розвивали високу культуру, різну, відмінну від нашої. Кожне "людство" починалося, розвивалося, кінчалося", але завжди додавало щось нового до попередньої культури, до попереднього розвитку, до мови, мистецтва, науки, медицини. Наше людство, твердить авторка, йде по тій самій лінії. "Людина неухильно розвивається, її здібності удосконалюються. Тоншають і розвиваються відчуття кольорів, музики.... зароджуються нові здібності, такі, як толеранція, автоматичне письмо, загострена інтуїція... вже з'являються зразки нової людини.... (ст. 162)". На обрядах зарисовується новий тип людини в нових зарисах культури.

Книжка розкриває глибоке вникнення письменниці в далеку минувшину людства, індоєвропейських народів, визначає місце українського народу серед них. Книжка високо інтелектуального характеру принесе радість читачам, що люблять думати, розважати. Ілюстрації з "Кам'яної Могили" та з інших джерел творять зорову атмосферу мільйоноліття, а прекрасне видання "Смолоскипу" — це неабияке досягнення у нашій видавничій справі.

"Прогулянка алеями мільйоноліть" — це нове слово в українській літературі. Зродилось воно, це "слово" з потреби живого зв'язку з рідною землею", як читаємо в передмові. Тож не один читач відчує сердечну вдячність для письменниці Докії Гуменної за нові паростки любови до України.

Олександра Ю. Копац

КАЛЕЙДОСКОП

Щонашого Щиття

Упорядкувала ХРИСТИНА ГОДІВ-ЮЗИЧ

НОВИНИ З УКРАЇНИ

Франція — подала Марія Вакула.

Цього року у Франції святкують 1000-ліття (987-1987) приходу до влади нового франківського роду Капесенів, який королював понад 800 років. У червні відбулися великі урочистості, особливо в місті Санліс, де Гюґ Капе був обраний королем. Там перебувала наша княгиня, королева Франції Анна Ярославна, дружина Генріха 1-го і збудувала там монастир.

У зв'язку з цією подією Інститут індо-європейських студій Ліонського університету присвятив їй 28-31 травня 1987 р. свою конференцію. Темою було "Традиційні індо-європейські аспекти королівства". У цій конференції взяли участь науковці з різних країн, розглядаючи королівства з історичного та лінгвістичного боку. У сесіях брала участь д-р Ярослава Йосипишин, з доповіддю на тему "Князь Кий і міт заснування Києва". У першій частині доповіді подала геологічне, географічне і економічне положення Києва, в другій познайомила з історичним заселенням Києва від палеоліту аж до сьогодні. У третій прочитала легенду про заснування Києва за літописом Нестора. Д-р Йосипишин з'ясувала, що ім'я кожного з братів Кия, Щека і Хорива — як трійця — входить у трифункціональну схему індо-європейського королівства.

Сестра Либедь відіграє дуже велику роль. Як жінка-птах, символізує "Маму Ле" — сотворительку всесвіту та соняшне проміння.

В багатьох легендах лебідь символізує також душу короля, як у міті про заснування Києва. Своєю доповіддю Йосипишин підкреслила приналежність українців до європейської спільноти, а своїми мітими і фолкльором до індо-європейського етнодрому.

США. Дітройт. Газета "Detroit The Press" помістила обширну статтю про Ліду Білінську Лазуренко. Ліда є Staff project engineer, aerodynamics laboratory General Motors Technical Center. Пані Лазуренко народжена в Галичині, де і розпочала навчання, а відтак продовжувала в Німеччині та США осягнувши магістерку в 1979 р. з mechanical engineering sources. Вона є членкою 46-го Відділу СУА.

До 150-річчя виходу альманаха "Русалка Дністрова", що відіграв помітну роль у розвитку української літератури в Галичині, у місті Львові відбувся симпозиум "Руська трійця і слов'янські культури епохи романтизму". У ньому брали участь учені України, Білорусії та інших советських республік.

Бережани: Меморіальну дошку на честь Маркіяна Шашкевича в 175-річчя з дня його народження, яке відзначено цього року в Советському Союзі, відкрито в місті Бережани на Тернопільщині. Її встановлено на будинку колишньої гімназії, де здобув освіту поет.

За останні роки старанням природоохоронних організацій Донецької області і любителів природи розшувано і привернуто до життя зниклі було степові джерела. Статистика свідчить, що більш як 140 тисяч джерел і криниць дарують нині жителям Донеччини цілющу воду. Двадцять з цих джерел визнано лікувальними за визначенням спеціалістів.

Український Республіканський Комітет для відзначення у березні 1989 року 175 років з дня народження Тараса Шевченка затвердив плян своєї праці.

За цим пляном в ювілейному році буде влаштоване Всесоюзне Шевченківське літературно-мистецьке свято. Письменники, науковці та діячі культури візьмуть участь в літературних вечорах, які відбудуться в Києві, Каневі, в селах Моринці та Шевченкові. Також передбачується організувати в Києві республіканську художню виставку та Шевченківський кінофестиваль. В студії "Укркінохроніка" буде створений повнометражний документальний фільм "Тарас Шевченко".

Київське видавництво української літератури "Дніпро" випустило у світ українською мовою повну збірку творів Вільяма Шекспіра в 6-ти томах. Це видання охоплює всю творчість клясика світової драматургії, а саме: тридцять сім п'єс, сонети, поеми і вірші. Упорядником видання був Д. Наливайко.

О. Мацюк — старший науковий співробітник Центрального державного історичного архіву УРСР у Львові і автор багатьох праць з питань розвитку друкарської справи. Він досліджує діяльність першого друкаря Івана Федорова. Дослідник установив, що Іван Федоров проживав у селі Мізяків Калинівського району, де 8 липня 1568 року розпочав видання "Учительного Євангелія".

ЛІДІЯ ЧЕРНИК ВІДВІДАЛА ДЕНВЕР

В червні цього року 38-ий Відділ СУА в Денвері, Колорадо, мав дуже радісну несподіванку: завітала до нас із Головної Управи СУА референтка суспільної опіки шановна Лідія Черник.

Весною цього року союзняки 38-го Відділу добре попрацювали: 12 квітня 1987 р. влаштували Великодній базар, де було розіграно багатий "Великодній кошик". Така передсвяткова лотерея стала вже традиційною і щороку приносить чимраз вищий дохід, який призначено в цілості на Стипендійний Фонд нашого Відділу. Честь і хвала нашій господарській референтці, Марії Нижник, яка не тільки сама багато працює, але вміє притягнути та зорганізувати інших.

25-го квітня 1987 р. відмітили сумну І-шу річницю Чорнобиля. При Пам'ятковому Деревці та Лаві в Чизман Парку зібралася не тільки українська громада, але й представники американського уряду та члени інших етнічних груп міста Денвер.

Отець Володимир Ситниченко і Отець Павло Бабяк святочно відправили молебень за здоров'я всіх наших земляків, яким може загрожувати радіяція. Головну промову виголосив д-р А. Мосійчук, а учні Рідної Школи прочитали уривки з преси, які найкраще віддзеркалювали їх власні думки і почування про події в Чорнобилі. На закінчення союзняки почастили всіх присутніх кавою та солодким.

7-го червня 1987 р. стараннями нашого Відділу, при численній участі українців Колорадо, відбувся Веселий Полуденок, на якому виступили Зенон і Ганна Маринці. Публі-

Зліва: Софія Майстрик, Марія Фіглюс; в глибині — Олександра Косенко, Стефанія Дутчак, Марія Нижник, Дося Федак, Лідія Черник, Таня Винар (заступниця голови). Справа: Одарка Фіглюс, Марія Григоришин, Софія Костюк, (стоїть) Надія Виннич.

Зліва — перший ряд: Стефанія Дутчак, Марія Григоришин, Софія Костюк, Марія Фіглюс, Лідія Черник, Надія Виннич, Софія Майстрик, п. Чайківська, Тетяна Винар, Люба Беґека, Олена Морозевич.

МАНДРІВКА ОДНОГО ВІРША...

В "Нашому Житті" за грудень 1986 р. поміщено вірш (т.зв. "білий") п.н. "Святочний Колач" з нотаткою, що автор не-знаний.

Членка СУА п. Оксана Щурова звернула увагу на цей вірш і розказала, що це, з деякими змінами, вірш, який вона сама переписала із збірки поезій Ірини Дибко "На крилах дум", (видання 1974 р. на стор. 40, а видання 1987 р. на стор. 69). У збірках наголовок вірша був "Припис на Різдвяні калачі". Переписаний вірш післала вона до рідних у Львові на Різдво. Вірш усім дуже подобався, його переписували й передавали з рук до рук. Як писали: "пів Львова має той вірш".

ПРИПИС НА РІЗДВЯНІ КАЛАЧІ

*До двох повнісеньких жмень думок,
додати серця добрий кусок.
цілу чашку вибачливості
і дві ложечки ввічливості*

*Відтак два грами зрозуміння
й ясного усміху проміння.
І ще повну склянку, без вагань,
доброзичливих дати бажань.*

*Чемности — також не жаліти,
і щедро щедрістю полити.
Тришки привітності додати
й все це разом перемішати.*

*Потім пекти у такій печі,
що зветься ніжним теплом душі...
А, як вже калачі готові —
посипати чаром любови...*

1971

Ірина Дибко
із збірки "На крилах дум"

Вірш прийшов з України в листі до п. Ніни Більчинської, а п. Галя Островерха подала його до "Нашого Життя".

Авторка, Ірина Дибко, членка 28-го Відділу СУА, Округа Нью Джерзі, напевно рада й горда з того, що її думки, вбрані в поетичну форму, припали до вподоби українським читачам так на Рідних Землях, як і в США, де живе і творить авторка вірша "Припис на Різдвяні калачі". Містимо оба варіанти "Припису".

Редакція

СВЯТОЧНИЙ КОЛАЧ

1. *До двох повнісеньких жмень думок дрібно покраяти
серця кусок.*

2. *Дати склянку вибачливостей, дві ложечки ввічливості.*

3. *Відтак два грами зрозуміння і ясного усміху проміння.*

4. *Ще повну склянку без вагань доброзичливих бажань.*

5. *Чемности також не пожаліти й щиро щедрістю полити.*

6. *Трошки привітності додати й все разом перемішати.*

7. *Потім пекти в такій духовці, що називається "тепло душі".*

8. *Як вже калачі готові, посипати порошком любови.*

* * *

Припис прийшов з України в листі до пані Ніни Більчинської, автор невідомий. Подала Галя Островерха.

ка заповнила організаторок, що вже давно так добре не сміялась! На цьому Відділ припинив свою діяльність і союзнянки розійшлися на заслужений літній відпочинок. Здавалося вже ніхто ані пальцем не порушить аж до осені!

Та ось рознеслась вістка про приїзд до Денверу члена Головної Управи СУА, референтки суспільної опіки Лідії Черник. Ця новина миттю зелектризувала все членство! Наша незамінна господарська референтка, Марія Нижник, закликала союзнянок достойно прийняти дорого гостю і влаштувати гарний обід. Оскільки всі ми горді і рахуємо Чорнобильські Пам'ятники одним з наших більших досягнень, то й вирішили зібратися в "нашому" парку, коло Деревця. 18-го червня на 5 год. по-полудні всі членки Відділу, які на той час були в Денвері, прибули на зустріч. Попривозили і столи й стільці і скатертини й накриття, а вже про варене й печене годі згадувати! Майже всі союзнянки з'явилися в багатих вишитих блюзочках, щоб як найгарніше виглядати на знімках з Лідєю Черник. Теодосія Федак довголітня секретарка Відділу, як і завжди, офірувала себе на роль фотографа.

Більшість з нас не мали чести зустрітися з Л. Черник раніше, проте, в дуже короткому часі всі ми почувалися цілком вільно, так, як в товаристві доброї старої приятельки. Це один з багатьох талантів пані Лідії!

Щирими, простими словами розповіла вона нам про багатогранну роботу Референтури Суспільної Опіки; дала багато речевих вказівок для нашої праці. Глибока любов пані Лідії до дітей, її невтомні віддані намагання допомагати калікам дітям до сліз зворушили всіх присутніх та викликали бажання активніше влучитися в це достойне діло.

В милій родинній атмосфері ще довго точилася бесіда. Нікому не хотілося відходити. Тільки як почало смеркатися, були змушені попрощатися з дорогою Гостею.

38-ий відділ передав на руки Л. Черник свою скромну лепту в сумі 100.00 дол. на Допомоговий Фонд. Ми всі вдячні Л. Черник за її відвідини і сподіваємось, що і інші члени Головної Управи СУА зацікавляться далеким 38-им Відділом і завітають до Колорадо. Будемо раді вітати!

Надія Виннич, Денвер, Колорадо

СРІБНА ІКОНА

Пані Ірена залюбки ходила на проходи. Брала свою доню за руку та обі мандрували. В містечку Миколаєві над Дністром було куди мандрувати. Чомусь Миколаїв називався "над Дністром", а Дністер був аж три кілометри від міста.

Найкращий прохід був у напрямі славного села Верень. Славне воно тим, що гетьман Хмельницький спочивав у ньому в дорозі на Львів. Спочивав він, як казали старі люди в селі, біля маленької церковці, яка ще стояла і в якій відправляв о. Іван Михайлів Богослуження. Сходи на хори тріщали при кожному кроці, а як віяв вітер здавалося, що церковця розлетиться. Біля церковці ріс велетенський дуб, щоб обняти його пень, треба було кількох здорових газдів. На корі дуба був прямокутний знак. Казали, що котрийсь з козаків витяв кусок кори, щоб зробити коробку на ягоди, але Гетьман казав йому одразу приложити його назад. Тільки знак залишився.

По дорозі з Миколаєва до Вереня був шпильковий ліс, дуже пахучий, у якому було багато грибів, але пані Ірена любила збирати тільки рижики на квашення.

На вулиці, якою виходилося з міста був досить великий дім, в якому жили старенькі люди. Переходячи біля нього можна було бачити в одному з вікон стареньку пані, яка завжди оглядала прохожих.

І так одного пополудня почувши українську мову, якою говорила пані Ірена зі своєю донею, старенька пані заговорила: "Я з України, з Києва де я родилася, хоч я полька".

І так почалося знайомство з пані Каліноскою, а згодом приязнь її з пані Іреною, яка її відвідувала та слухала цікавих оповідань про Україну. Пані Ірена приносила домашнє печиво чи овочі, які старенька любила.

Одного разу пані Каліноска дала пані Ірені рушник, ка-

жучи: "Ви будете ним дорожити". Рушник був вишиваний дрібнесенькими хрестиками, з одного кінця Тарас Бульба зі своїм сином, а з другого — сватання, де дівчина стояла біля печі. Пані Каліноска казала, що так бувало, що завстиджена дівчина лупала вапно з печі.

Цей рушник був дорогоцінний, але на жаль вкрали його у пані Ірени з іншими вартісними вишивками.

За якийсь час не було у вікні пані Каліноскої і пані Ірена запитала в заряді старечого дому, що з нею сталося. "Перевезли до Львова, до дому для невилікувальних пацієнтів" — була скоро відповідь. При першій поїзді до Львова, куди пані Ірена їздила часто, бо там жила її мама і ціла родина, відшукала цей дім, де була приміщена пані Каліноска. Він був при вулиці Театинській або Замковій, оточений чудовим городом і провадили його якісь польські монахині. Пані Каліноска невимовно втішилася, побачивши пані Ірену з донею. Плакала зі зворушення, що її не забули. Вони були єдиними знайомими, які нагадували їй Україну, бо нікого на світі не мала.

При одних відвідинах пані Каліноска сказала: "у мене є срібна ікона, хочу її Вам залишити, за Ваше добре серце до мене."

Багато ще разів заходила пані Ірена до старенької, а доня знайшла теж когось, що припав до її серця. Це була 16-літня, спараліжована дівчина.

Одного осіннього дня знов приїхала пані Ірена до Львова, пішла до пані Каліноскої, але її вже не застала, померла два тижні тому.

Пані Ірена спитала, чи Покійна залишила щось для неї. "Ні" — була коротка відповідь, і ікона з України залишилася у польських монахинь.

103-РІЧНІ БЛИЗНЮЧКИ

Статистика подає, що пара близнюків, яка доживає до 100 літ є одна на 850 мільйонів.

В місцевості Дентов, Норт Каролайна в старечому домі живуть дві сестри-близнючки, які дожили 103 років. Це найстарші близнюки в Америці. Сидять собі обидві у своїх кріслах на колесах, чистенькі старушки з маленькими поораними обличчями, усміхаються і жують гуму та радо позують фотографам.

Одна з сестер, Меррі, не любить, коли її питають скільки їй років.

"Я не маю 103 роки" — бурмотить, незважаючи на те, що їхні народини вписані в славну книгу світових рекордів.

Від 13-го січня, як закінчили 103 роки, увага мідії є звернена на них як на якусь королівську пару.

Президент Реґен післав їм побажання. 6-літні близнюки з Індіяни написали, що вони народжені того самого дня. З різних сторін приходили листи навіть зі Швеції та Німеччини.

Очевидно Голівуд показав теж своє зацікавлення. Джані Карсон хотів, щоб вони прилетіли до Каліфорнії на його програму, але резолютна Меррі сказала: "я не сідаю на жадний літак. Якби Бог хотів, щоб люди літали, був би дав їм крила".

Друга сестра, Алі, бере речі філософічно: "я жи-

ву так довго, бо Бог так хоче", а Меррі додає: "а я не знаю чому я так довго живу". Сестри народжені 13 січня 1884 р., наймолодші в родині з 9-ти дітей. Виросли на 100-акровій фармі. Ходили пішки понад милю до школи і теж в неділю до костьола. Пережили 19 президентів, 27 губернаторів свого стейту, бачили "народини" телебачення, літаків атомової енергії та професійних жінок.

Вони мають свою думку про політику: "я републиканка" — каже Алі, "я також" притакує Меррі. Коли вони довідались, що будуть відзначати день їхніх 103 народин сказали: "ми не хочемо, щоб на святкуваннях були демократи."

Для сестер родина є дуже важливою, а є їх 150 осіб. Меррі мала 9 дітей, 18 внуків, 31 правнуків і 11 пра-правнуків. Алі мала 11 дітей, з яких 9 ще живе, 30 внуків, 59 правнуків і 20 праправнуків. Вона знає своїх внуків по імені.

Маючи по 103 роки, вони є радістю для родин і для чужих своїми лагідними вдачами та пам'яттю. Алі каже: "я маю добру пам'ять, але часом не можу собі дечого пригадати".

Бачимо, що вік людини продовжений, і коли хто здоровий, може жити 103 роки і більше.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. XLIV

SEPTEMBER 1987

Editor: Marta Baczynsky

IWANNA ROZANKOWSKY

UNWLA — BRIDGING THE GAP BETWEEN THE PAST AND THE PRESENT

(Continuation)

After the war, the refugee problem stabilized in Europe and various ethnic groups started to establish their national organizations. In November 1945, the Central Representation of Ukrainian Emigrants in Germany was founded. Under the auspices of that body, the Federation of Ukrainian Women constituted itself with Irene Pavlykovsky as their president. Women refugees from all regions of Ukraine who happened to reside in Germany at that time joined the new organization, as did former members of the Union of Ukrainian Women in Galicia. As soon as channels of communication opened between the continents, contacts were taken up with women's organizations in the United States and Canada, and in November of 1948, at a World Congress of Ukrainian Women that was called in Philadelphia in conjunction with the VIII Convention of UNWLA, the World Federation of Ukrainian Women's Organization became a reality. Delegates from the United States, Canada and Europe elected Olena Kysilewsky to the position of president of the new superstructure. In spite of intimations that the World Federation was to continue the legacy of the World Union of Ukrainian Women's Organizations after its war-imposed demise, Milena Rudnycky was not invited to attend the Congress. The reason was a conflict between Irene Pavlykovsky and Milena Rudnycky which up to this day has not been adequately explained. In light of the historical context regarding the Ukrainian women's movement in which Milena Rudnycky played an extremely important role, the conflict should be researched and discussed openly, objectively, and soon, since there are few witnesses still alive who could shed light on the conditions which caused it.

The year 1950 was a turning point for the Federation of Ukrainian Women in Germany. The two preceding years had seen massive relocation of refugees to the

United States, Canada, and other countries of the free world, to the detriment of Ukrainian organizations in Germany which finally succumbed to a state of semi-inactivity.

With the influx of the war refugees to the United States, numerous new organizations sprang into existence which catered almost exclusively to the interests of the recent immigrants. The women, on the other hand, chose a different approach. When, in 1950, the IX Convention of UNWLA celebrated the 25th anniversary of the organization, a small group of newly immigrated women attended, four of whom were elected to the National Board. From that time the new immigrants readily joined the ranks of UNWLA, first as members of existing branches, later forming their own. In the 1950's and 1960's, 69 new branches were founded.

As stated before, UNWLA had no clearly defined theoretical basis but rather embraced a philosophy of pragmatic altruism. With the influx of new members with a rather different existential outlook, conflicts were bound to emerge between them and the Ukrainian Americans. Although both groups shared a common heritage, there were fundamental dissimilarities in life style, experience, and community awareness. It is regrettable that no effort was made to discuss these differences in an open forum so as to achieve mutual understanding; possibly the time was not right yet for women to involve themselves in theoretical debate.

As time passed, older branches ceased to exist due to the advanced age of their members, and from the beginning of the 1960s, leadership was gradually assumed by new immigrants. Although names and faces changed, there was basically no change in UNWLA's operational methods. Increasingly, the lack of an all-encompassing concept made itself felt which would have provided a general sense of direction. Due to the fact that UNWLA

developed in a spontaneous manner, reacting to the immediate needs of the community and generously answering calls for help from overseas, there never seemed time to broaden the scope of activities, to think in terms of long-range objectives or plan concerted actions that would involve the entire organization. Branches' annual reports cover a wide variety of cultural events, activities and projects, and proudly account for hefty sums of money that were contributed to all kinds of worthwhile charities. It almost seems as if these sums were the most important criteria by which UNWLA's members evaluated their work.

In the 62 years of UNWLA's existence, branches collected and distributed millions of dollars, but a mere 10% of this vast sum was used for dues and projects of the organization. Since its inception UNWLA has lacked a solid financial foundation, and today more than ever this hand-to-mouth philosophy takes its toll, for without proper resources it is extremely difficult to develop unified, far reaching programs. For each significant project, be it the collection of folk art, the publication of *Our Life*, participation in international women's congresses, the publication of the works of Lesia Ukrainka in English, the purchase of a building in Philadelphia, the founding of the Ukrainian Museum, — a separate fundraising campaign had to be launched. And it must be noted that each of the above projects has been supported exclusively by members of UNWLA, while the community within which we live and which we sustain has in no way felt duty-bound to help realize our objectives. Experience dictates that in addition to the valuable work the branches perform locally, the active support of the entire membership is needed if the organization's long-range goals are to be reached.

In the early 1970's the National Board, realizing its responsibility for the further growth and development of UNWLA, initiated a program of "financial reconstruction." A resolution of the XVIII Convention in 1978, reflecting this intention, bound branches to contribute only to the activities of the organization. The resolution was necessary in view of the ruling the Executive Board was seeking at that time from the Internal Revenue Service which allows income tax write-offs for contributions made to UNWLA (Seciton 501/c/3). Due to this privilege, the scholarship program towards which supporters contribute significant sums could be expanded. The National Board is accountable to the IRS for collections and expenditures made by branches under the UNWLA title and has to make sure that all moneys are

used exclusively for the purposes stated in the charter and By-Laws of the organization. Numerous articles, circulars and speeches given on this subject seem to have no impact on the members who continue to give financial support to other organizations and institutions. This state of affairs violates the By-Laws of our organizations, limits its further growth, and does not permit even a modicum of financial stability. At this point we are faced with a lack of funds to publish our magazine, to maintain our office, to preserve our archives and to continue effective public relations with American and international women's organizations. Perhaps the general membership does not realize how disheartening it is for those in charge to be forced to focus their attention almost exclusively on means of financial survival, with little time or energy left for creative leadership.

It seems that the reason for our shortcomings is the lack of a clear-cut ideology characteristic of an independent women's organization. Political and social groups normally organize along concepts which they formulate for themselves and which provide them with a sense of direction and purpose. If an organization does not conceptualize its ideology, it might end up in a state of confusion where individual members and branches arbitrarily embrace programs and activities reflecting their personal vision of the organization's aims. An ideology that would define the need for the existence of a women's organization, its specific characteristics and its function in the community, would help its members to realize the value of their work and would provide the impetus for concerted action.

For half a century, the Ukrainian women's movement grew on our native soil. After the end of the Second World War, all Ukrainian territories became part of the USSR, and the Iron Curtain cut our people off from the Western world. Those who have the good fortune to live in non-communist countries inherited the responsibility and privilege to continue the traditions of the Ukrainian women's movement, a mission that was clearly understood and carried out by the co-founder of UNWLA and its long-time president, Olena Lotocky. It is imperative that the oldest and largest independent Ukrainian women's organization in the free world carry on the work of the Ukrainian women's movement beyond the boundaries of the homeland. The task is clear; what we need to know is how best to approach it. But any long-range planning can only be done on the basis of an ideology that would define the direction in which UNWLA will have to develop.

STATE LAWS CONCERNING AVAILABLE SOCIAL SERVICES

Address given by Vira Lashchuk at the Social Services Workshop

The lack of appropriate information and knowledge about state laws concerning available social services have created the myth in our community that social services are intended only for the poor and indigent. The Ukrainian press presents little information about services available not only to the indigent, but also to all senior citizens, without regard to their assets, who live in the United States. I wish, therefore, to share with you today what assistance is available to senior citizens, how it can be tapped, what assistance is available solely to the indigent, and what support any senior citizens may avail himself or herself of.

The social service system may generally be divided into two categories. The first category refers to all citizens 65 or more years of age without regard to annual income. The second category deals with senior citizens who are single and have an annual income of not more than \$9000, and to married individuals with a combined annual income of \$12,000 or less.

The assistance available to the indigent is:

1. Supplemental income
2. Medicaid
3. Food Stamps
4. Emergency fuel
5. Low Income Energy Assistance
6. Low Income Rent and Property Rebate
7. Subsidies for prescribed medication. In Pennsylvania the PACE Program provides funds for this purpose.

Citizens at least 65 years of age may avail themselves of the following services:

1. Medicare
2. Energy Rebate
3. Taxi Fare Reductions
4. Van Transportation to and from medical visits. Covered by Medicare.
5. Hospital beds, canes, walkers, wheelchairs, and other therapeutic equipment. Also covered by Medicare if prescribed by the physician.

Each state of the union has its own corporation on aging which provides essential and necessary services to its senior citizens. The laws which govern such corporations do, however, differ from state to state. It is, therefore, important to obtain the appropriate information concerning your state's laws governing social services for senior citizens. Each state's corporation on aging is funded by the federal government through state and city agencies respectively. The basic goal of such agencies is to provide senior citizens with the opportunity to maintain an independent and dignified life in the community for as long as possible.

Structurally state and city agencies serve two groups of senior citizens: (1) those who are healthy and mobile and can avail themselves of senior citizen centers' activities and social services, and (2) the "In Home" group, i.e. those who are homebound.

Referrals may be made by family, friends, hospitals, neighbors, other community groups or individuals, including the person in need of help.

Senior citizens, regardless of income, may avail themselves of the following services:

1. Meals
2. Homemakers' Services
3. Chore Services, i.e. heavy cleaning
4. Transportation to and from medical appointments

I have nine years of experience as a social worker dealing with senior citizens. Often I encounter people who suffer from a persecution complex. Our people have had bitter experiences which have left their indelible mark. Our society, i.e. the Ukrainian-American community, generally avoids discussing such cases, often pretending that they do not exist. I also often meet people who have not appropriately arranged their own financial affairs, have not prepared their wills, and have not become U.S. citizens. In all such cases the individual's estate is turned over to the Soviet Union. There have even been cases in which funds were not available for a proper burial, because, after death, the individual's bank accounts were frozen and unavailable.

It is also important to note that each hospital houses a bureau of social services. Physicians must be aware of these services and must, I repeat, **MUST** refer patients, especially single individuals, to secure for them at least their basic needs: meals, visiting nurse service or a hospital bed when appropriate. The costs for such services are covered under Medicare. I therefore wish to emphasize once again, that it is of utmost importance to be acquainted and familiar with state and local laws and services available to senior citizens.

Based upon my experience, I would also like to comment upon the lack of Ukrainian volunteers in the social services field. American social service agencies have numerous volunteer groups who maintain personal contact with senior citizens, often single, lonely, and ill individuals; for them the volunteers provide the assistance, encouragement, and motivation they need to carry on the activities essential for dignified daily living.

The volunteer movement of the United States encompasses at present all levels of community life. In 1985 approximately 89 million Americans served as volunteers contributed \$110 billion to the economy of the

country. American volunteers serve in museums, libraries, hospitals, Big Brother Associations, Alcoholics Anonymous, and nursing homes, among others. Students, professionals, middle aged individuals, retired persons, all participate in the movement.

Roman Catholic and Protestant Churches and Synagogues all have lists of senior citizens and young adults and are concerned about them. As a worker in the social services field I feel that the lack of volunteers from Ukrainian community groups is critical. Many of our senior citizens do not speak English and suffer all the more for it. In nursing homes, for example, they are unable to communicate what hurts and ails them. I meet people who are without family, lonely, isolated from our community and people. Many of these very same people dedicated much of their time and energy in younger years to Ukrainian community projects, but are now abandoned, left alone without any community support.

Unfortunately, many of our people are illiterate not only in English, but also in their mother tongue. They

CHAPTER 7, IN AKRON, OHIO

Although the women of Ukrainian National Women's League of America, Chapter 7, in Akron, Ohio lead very busy lives, they have found time to initiate activities interesting to both the Ukrainian and American public.

Our busiest month was March. On March 8, the Women's History Project sponsored Women's History Month at Jackie Lee's Restaurant. Our Chapter had a booth with brochures about the organization and the programs it sponsors, such as the Scholarship Fund and the Museum in New York. We also had copies of various books printed by U.N.W.L.A. on display. Our member Ewdokia Zurowskyj received a plaque as the Organizational Woman of the Year from our organization.

On March 15, we invited Rev. Father Wolodymyr Wloszczuk to give an informative speech to our members and guests about "Princess Olha and Christianity in the Ukraine."

On March 21 and 22 handmade and decorated ceramics by Natalia Kormeluk were displayed and sold at the Regional Headquarters in Parma under our auspices. Mrs. Kormeluk gave an interesting slide presentation and two lectures on the history of Ukrainian ceramics and her personal creative techniques.

March 29 brought about our traditional Easter Egg Demonstration, which was directed to the American public. Because this event was well publicized, many people attended and were able to take advantage of the lecture and purchase supplies and pysanky.

In addition to the above functions, Chapter 7 also hosted a Christmas family gathering for our members, which was held on January 18, and has become a fond tradition. We also hosted two breakfasts for parishioners of Holy Ghost Church after Divine Liturgy, and held several bake sales during the past months.

A picnic for our members, families and friends at the home of the president, Olena Martyniuk, is planned for August. We are also planning a commemorative program for the November Proclamation of 1918-1919.

Oksana Zurawskyj

are even in a bigger bind. They live in an environment which is foreign, cold, and uncaring. I meet people who literally fall on their knees when they hear their native language spoken and feel a touch of human kindness and warmth. I meet people who are needy for, and hunger after, any kind of attention. One single, kind, human word lifts their spirit and morale.

All of the above makes me wonder: Why are Ukrainians so indifferent toward human needs? Why is so much energy expended for external consumption and displays? The latter are desirable and necessary, but they do not substitute for other, inner human needs. Why do our churches show so little concern for the needs of our senior citizens? Are we so different from other people?

I do not have the answers to these questions. However, I hope that deliberate work and cooperation in our community will develop an awareness of the fact that people need people, that all of us are dependent upon each other.

A NEW FEDERAL JUDGE — A UKRAINIAN

On May 29th, 1987, thirty years after arriving in the United States as an immigrant, Bohdan Futey was sworn in as a judge of the Federal Court system of the country.

Dr. Futey was born in Buchach, in Ukraine before World War II. The immigration route took the family through Germany and Argentina before they finally settled in Cleveland, Ohio in 1957. Young Bohdan taught Spanish in high school to support himself and further his education. Ambitious and bright, he passed his bar exams and opened a law practice.

Dr. Futey was interested in the political process of the country, became active in the Republican party and worked in the campaign to elect President Reagan. Prior to his nomination to the Federal Court judgeship, Dr. Futey held a quasi-judicial position as a federal commission chairman, dealing with case matters on the domestic/international level.

In his new position, Dr. Futey will arbitrate cases in which one of the petitioners invariably will be the United States government, the government which thirty years ago granted him an entry visa and eventually citizenship of this country. Dr. Futey's post is for the duration of 15 years. His nomination was confirmed by the U.S. Senate.

ЗОЛОТІ ДУМКИ

ДУМКИ НАПОЛЕОНА

Смерть є сном без снів.

Хто вміє підхліблюватися — зуміє обмовити.
Дурнем є той, хто не вміє використати можливостей.

Дурень має ту вищість над мудрим, що є завжди з себе вдоволений. **подала Х.Н.**

Часто проходимо попри полиці в харчевих крамницях і не знаємо, що на них містяться "скарби" для господинь. Одним з них є препаративане борошно під назвою "Бісквік" (Bisquick), яке має широке застосування в куховарстві. В минулому були вже подані приписи на коржі яринні (з городини), Н.Ж. 2/81 р.) як теж на яблучний корж (Н.Ж. 9/86 р.).

Подаємо кілька приписів від приставки до лакоминки.

ГАРЯЧА ПРИСТАВКА

- 2 горнятка борошна "бісквік"
- 2/3 горнятка молока
- 1 яйце
- 1 горнятко порізаного на маленькі кубики швейцарського сира (5 унцій)
- 2 ложки стопленої маргарини або масла
- 1/2 — 1 ложечки кмину

Нагріти піч до 400°. Натовщити 9-інчовий круглий огнетривалий посуд. Збити електричною мішалкою (30 секунд) борошно, яйце і молоко. Додати сир і накласти на дно посуду. Полити стопленим маслом або маргариною і посипати кмином. Пекти 20-25 хвилин аж зрум'яниться. Залишити на частини (кліни). Подавати гаряче.

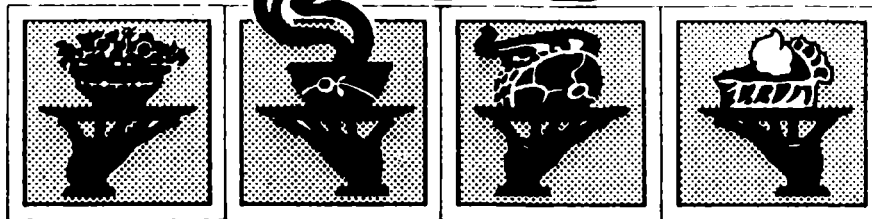
ЗАПІКАНА ВОЛОВИНА

- 1 фунт меленого волового м'яса
- 1/2 горнятка дрібно нарізаної цибулі
- 1/2 горнятка квасної сметани
- 1/2 горнятка помідорового смаку "Кетчеп"
- 2 яйця
- 1 банька грибової юшки [*cream of mushroom soup*]
- 1 4-унцова банька печериць [*sliced mushrooms*]
- 2 горнятка борошна "бісквік"
- 1/2 горнятка зимної води

Щоб городина в холодильнику задержала свою свіжість, вистелити шухляду, призначену для городини, газетним папером, на який покласти паперові рушники.

Коли сельдерей в холодильнику прив'яне, треба його обчистити і налити зимною водою з льодом. Накрити і вставити до холодильника. За кілька годин є знов добрий до вжитку.

наше харчування

Нагріти піч до 375°. Натовщити огнетривалий посуд 13 × 9 інчів. Всажити, мішаючи, мелене м'ясо цибулею, щоб зрум'янилося. Змішати квасну сметану, "кетчеп", яйця і грибову юшку. До того додати змішане м'ясо і печериці, вимішати.

Окремо змішати ложкою "бісквік" з водою, щоби уформилося тісто. Тоді бити його жваво рукою 20 разів. Воно прямо росте під рукою і не ліпиться. Тісто наложити на дно посуду і розпроводити на боки на 1 інч високо, на це наложити прир'яджену начинку. Пекти 40 минут, щоби тісто зрум'янилося, а начинка стужіла. По спеченню посипати дрібно нарізаною зеленою петрушкою.

Можна подавати як приставку, або окрему страву, додаючи тоді варену городину або салату.

КОРЖ ІЗ КОКОСОВИХ СТРУЖОК

- 2 горнятка молока
- 1/4 горнятка стопленого масла або маргарини
- 1 1/2 ложечки ванільового запаху
- 4 яйця
- 1 горнятко кокосових стружок (*coco-nut flakes*)
- 1/2 горнятка цукру
- 1/2 горнятка "бісквік"

Нагріти піч до 350°. Натовщити круглий, огнетривалий посуд 9 або 10 інч. Дати всі складники до змішувача (Blender). Накрити і мішати 15 секунд на найвищій швидкості. Налити до приготованого посуду і пекти 55 хвилин. Вистудити і подавати в посуді.

ШОКОЛЯДОВИЙ КОРЖ

- 1 горнятко шоколадових стружок (*semi-sweet chocolate chips*)
- 1 1/2 горнятка "бісквік"
- 1/2 горнятка дрібно нарізаних горіхів
- 1/3 горнятка цукру
- 1/2 горнятка молока
- 2 ложки олії
- 1 ложечка ванільового смаку
- 1 яйце
- 1 1/2 горнятка гарячої води
- 2/3 горнятка цукру

Піч нагріти до 350°. Розтопити 1/3 горнятка шоколаду. Збити його з "бісквік", горіхами, 1/3 гор. цукру, молоком, олією, ванільовим смаком і яйцем та налити до огнетривалого посуду 9 × 9 інч.

Загріти воду з 2/3 гор. цукру до закипіння, додати решту шоколадових стружок і добре вимішати. Налити на тісто.

Пекти 40 хвилин. Порізати на прямокутні кусники і подавати теплі з морозивом або збитими вершками (*heavy cream*).

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ

Щоб задержати природний кольор городини при її варенні, добре додати трошки оцту до води. Тоді капуста чи фасолька — зеленіша, а буряки червоніші. Також оцет знижує час варення.

Надпочате морозиво в морозильнику часто покривається льодовими кристаликами. Щоб тому запобігти треба неужиту частину морозива накрити плястиковою плівкою (*plastic wrap*) перед замкненням коробки її покриттям.

ХРОНІКА

ОКРУГА ОГАЙО

Хроніка за 1986 рік

ГОЛОВА ОКРУГИ — ТЕТЯНА СІЛЕЦЬКА

ВІДДІЛ	МІСЦЕВІСТЬ	ГОЛОВА
7-ий ім. Лесі Українки	Акрон	Олена Мартинюк
12-ий ім. Олени Пчілки	Парма	Евгенія Гішинська
33-ий ім. Лесі Українки	Клівленд	Іванна Шкарупа
60-ий	Парма	Мері Тачер
69-ий ім. Наталії Кобринської	Льорейн	Марія Пашин
116-ий ім. Олени Лотоцької	Ірі. Па.	Ляриса Шпон

ОРГАНІЗАЦІЙНА РЕФЕРЕНТУРА

33-ий Відділ: (реф. С. Вільшанецька), приєднав 5 членок, вибуло 8.

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ РЕФЕРЕНТУРА

7-ий Відділ: доповідь про життя, творчість і смерть Олени Теліги. Читано уривки із творів Лесі Українки і вірші Богдана Лепкого.

12-ий Відділ: Марія Грушкевич, доповідь "Вражіння з подорожі в Україну". При Відділі існує вже 12 років "гурток книголюбів". Відділ займається також продажем книжок. В останньому році продав 80 книжок М. Долопа, "Execution of Hunger".

33-ий Відділ: (реф. Л. Мичковська) доповіді: М. Грушкевич, "Вражіння з подорожі в Україну", Е. Воляник — "Про кімерійців і їх державу". Відчитано спогад Олени Залізняк про Софію Русову. Л. Мичковська мала дві доповіді на українській радіопередачі С. Зорія: "Харита Кононенко" і "Великодні роздуми". В "Нашім Житті" появилася її допись "Репортаж з подорожі по Швейцарії". М. Грушкевич працює вже довгий час над озвученням книжок для незрячих.

69-ий Відділ: Доповіді: "Василь Стус", "Членка УПА — молода жидівка", "Катруся Зарицька", "Листопадовий зрив".

116-ий Відділ: Доповіді: "Тарас Шевченко і святий піст", і "Що таке Аспартаймнтра світ?"

ІМПРЕЗОВА РЕФЕРЕНТУРА

7-ий Відділ: влаштував різдвяну зустріч, де читано спогади "Свята різдвяного циклю"; "День батьків", — співав ансамбль "Червона Калина" з Клівленду, були рецитації і фортепіанове сольо. Влаштовано пікнік для членок і їх родин, "Святочний Вечір присвячений Іванові Франкові" у якому взяли участь гості з Клівленду: Володимир Боднар, баритон, Люба Боднар відчитала реферат і місцеві виконавці програми. Членки брали участь в зустрічі Округи, "Три покоління".

12-ий Відділ: участь в імпрезі "Три покоління". Мистецьку частину підготувала Віра Капустянська.

33-ий Відділ: (реф. Л. Мичковська) Влаштовано: "День Воїна" з доповіддями — С. Зорій про УПА, І. Руденський про 1-шу дивізію і бій під Бородами, Л. Боднар рецитації поезій І. Франка; вечір в пам'ять Василя Стефаника: доповідь В. Іванчук, новелі Стефаника читала Л. Вирста, ювілейний вечір Івана Франка — С. Воляник доповідь, Л. Вирста, Н. Кріслата і Г. Штайнгаген, рецитації, С. Стефанюк, Л. Анакієнко і Д. Кріслата — інструментальна група. Підготовано також "Різдвяну зустріч" з відповідною програмою.

60-ий Відділ: брав участь в імпрезі "Три покоління".

69-ий Відділ: брав участь в імпрезі Округи "Три покоління". Членка 69-го Відділу є головою Округної Управи Огайо.

116-ий Відділ: влаштував пікнік, свято Миколая і два пращальні прийняття для від'їжджаючих членок.

МУЗЕЙНО-МИСТЕЦЬКА РЕФЕРЕНТУРА

7-ий Відділ: Влаштовано лекцію писанчарства, висвітлено прозорки про обрядове печиво для громадянства.

12-ий Відділ: влаштовано виставку "різьби по дереву" Євгена Світового, мистця з України, виставку олій і акварель членки Відділу Н. Винярьської. Відділ є членом Українського Музею.

33-ий Відділ: (реф. М. Антонів і М. Грабєць). І. Кашубинська і С. Цегельська влаштували виставку надбужанських сорочок, на Союзівці. С. Цегельська написала статтю до "Надбужанського збірника" п.н. "Народня ноша Сокальщини" і брала участь в міжнародному фестивалі у Ст. Пітерсбург, Флориди. І. Кашубинська є головою Комісії прикраси собору св. Йосафата в Пармі. М. Гуршкевич і Д. Кульчицька є членками Комісії. С. Гергель мережить скатерті до Собору. М. Антонів виготовила форми народніх стрій для ляльок і стрій для св. Миколая. Відділ продав на потреби Музею жетонів на суму 300 дол. До Українського Музею вислано в звітному році 730.00 дол. за цеголки, датки і членські

внески. Відділ є трикратним меценатом Українського Музею.

60-ий Відділ продавав жетони на потреби Українського Музею.

116-ий Відділ: (реф. *Маруся Шейндер*) влаштував виставку "Українські різдвяні і великодні звичаї" в Мілкрік Мал в бібліотеці, придбав трьох членів для Українського Музею, вислав керамічні прикраси на ялинку та вишивки для музейної крамнички. Архівар М. Лавоська зібрала і приготувала виставку матеріалів про історію українського поселення в Ірі для архіву при бібліотеці в Мерсігурст каледжі, де відбулася виставка цієї збірки.

РЕФЕРЕНТУРА СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ.

7-ий Відділ: вислав 8 пакунків з одягом до Південної Америки.

33-ій Відділ: (реф. *Д. Кузьмин*) — вислано 41 пакунків до Польщі, 4 до Бразилії і одну на Україну. Оплата за них виносилася 1927.85 дол. Відділ опікується вже п'ятою з черги бабусею. Посилає грошову допомогу інтернатові св. Ольги і бідній родині в Бразилії. Помагає нашій хворій членці. Відвідує хворих по домах і шпиталях, у великодньому і різдвяному часі приносить їм традиційне печиво. Хворі одержують карточки з поздоровленнями. На Суспільну Опіку видано 2365,00 дол.

69-ий Відділ: відвідувано хворих членок.

116-ий Відділ: Вислано 3 пакунки одяжі і один з книжками до Південної Америки та 50.00 дол. для парафії св. Йосафата в Прудентополі.

РЕФЕРЕНТУРА СТИПЕНДІЙ

33-ій Відділ: (реф. *І. Вовк*). Виплачено 17 стипендій. Вплатило 3315.00 дол. від 15 спонсорів (дев'ять стипендій з Відділу, а шість з-поза Відділу). Дві стипендії були складані.

69-ий Відділ: Одна членка є спонсором, а Відділ вислав з каси 120.00 дол. на стипендійний фонд.

113-ий Відділ вислав 113.00 дол. на стипендійний фонд.

ВИХОВНА РЕФЕРЕНТУРА

12-ий Відділ веде від 1973 року світличку (два дні в тиждні).

33-ій Відділ: (реф. *А. Тарнавська*), веде світличку раз в тиждні від 1953-го року. Це перша світличка основана при Відділі СУА в Америці. Діти відзначили Свято Матері й вчилися писати писанки.

69-ий Відділ: опікується танцювальною групою молоді.

116-ий Відділ: (реф. *Орися Мохнач-Дейл*) провадить школу українознавства і танцювальну групу. Школа приготувала програму на день св. Миколая, а танцювальна група мала 5 виступів.

ГОСПОДАРСЬКА РЕФЕРЕНТУРА

7-ий Відділ: влаштував смаження і продаж пампушків, продаж печива і пікнік. Приготовляв перекуски на сходинах.

12-ий Відділ: зладив перекуску для членів студії Л. Крушельницької, яка ставила у Клівленді "Слуга двом панам" К. Голдоні. Відділ також приготував різдвяний базар.

33-ій Відділ: (реф. *І. Кашубинська*), продавав каву і солодке на сходинах, урядив пампушковий і флячковий вечорі. Приготував традиційні потрави на "Різдвяну зустріч". Гостив делегатом на Окружному З'їзді сніданком і приготував для них складаний Відділами, полуденок. Приготував також полуденок на День Союзянки і 80 обідів на різдвяний базар.

69-ий Відділ: влаштував великодній і різдвяний базарі.

116-ий Відділ: приготував пікнік для української громади околиці Ірі та для Округи Огайо. Підготував два пращальні прийняття для від'їжджаючих членок.

РЕФЕРЕНТУРА ЗВ'ЯЗКІВ

7-ий Відділ: влаштував виставку великоднього печива і писанок. Брав участь в Акронській виставці великодніх яєць, виставляючи там писанки.

12-ий Відділ є членом "Американської Федерації Жіночих Клубів Великого Клівленду" і "Української спадщини".

33-ій Відділ є членом "Американської Федерації Жіночих Клубів Великого Клівленду".

60-ий Відділ: писав листи і телефонував до публічної телевізійної станції в справі фільму "Жнива розпачу", а опісля в той сам спосіб дякував станції за висвітлення цього фільму. Брав участь в імпрезі "Українська Жінка у двох світах". Також є членом "Американської Федерації Жіночих Клубів Великого Клівленду".

69-ий Відділ брав участь в Міжнароднім Фестивалі. Танцювальна група виступала в Комюніті Каледж. Вислано листи до конгресменів в справі голоду і Чорнобильської катастрофи.

116-ий Відділ: брав участь в імпрезі Округи "Три покоління". Л. Шпон мала реферат про друге покоління. Танцювальна група виступала під час базару "Ірі філгармонійної оркестри". На цей базар приготовано також станок з книжками, мистецькими виробами, українськими потравами і печивом.

Відділ брав участь в міжнароднім балю приготувавши стіл з українським обрядовим печивом. Писав листи до телевізійної станції в справі висвітлення фільму "Жнива розпачу" і Чорнобильської катастрофи.

*Марта Сидір
за пресоу референтку*

ВИСОКОПОВАЖАНА І ДОРОГА ПАНІ РЕДАКТОР!

Тому, що я є одна із тих, які пильно перечитують і переводять в життя "Практичні поради" п. Христі Навроцької, я хочу на сторінках нашого журналу зложити їй дуже щиро подяку, а також Вам, Шановна Пані Редактор, за те, що завжди знайдете місце в журналі, щоб їх помістити.

З пошаною до Вас

Лідія Яців, членка 89-го Відділу СУА, Кергонксон, Округа Н.Й.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Ділимося сумною вісткою з родиною, знайомими та членством Союзу Українок Америки, що дня 21 червня 1987 р., проживши 91 років, відійшла у вічність **Катерина Микитка**, довголітня, а може й одна з найстарших членок 17-го Відділу СУА в Маямі, Фл.

Покійна Катерина, з дому Цимбаліста, походила з села Заланів, повіт Рогатин. До Америки приїхала 1911-го року та вийшла заміж за односельчанина Теодора Микитку. Молоде подружжя замешкало в Джерзі Ситі, де народилися їм п'ять синів і одна дочка. Недуга Катерини примусила родину переселитися 1929-го року в теплий клімат і Микитки замешкали в Маямі, Фл., де закупили велику, вигідну хату. В тому часі в Маямі майже не було українців, а коли почали вони тут з'їздитися, дім Микитків став місцем, де всі гуртувалися та де починалося українське громадське життя.

Тут обговорювано організацію Української Католицької Церкви, тут створено Українсько-Американський Клуб, тут відбувалися спільні Свят-Вечері, обіди.

Роки минали, здоров'я Катерини не кращало, вона небагато виходила з хати, але коли зорганізувалася Українська Католицька Парафія, покійна стала членкою Сестрицтва Апостольства Молитви та членкою 17-го Відділу СУА, який створено приблизно в тому самому часі. Не могла відвідувати багато сходин, але завжди хотіла знати, що діється, завжди хотіла, в силу своїх спроможностей, допомогти. Як же раділа Покійна, коли могла взяти участь у якійсь імпрезі, чи спричинитися будь-чим до її організації!

Довгі роки прожила покійна Катерина в старечому домі, але ніколи не втратила зв'язку зі своєю громадою. О. Степан Зарічний, парох Української

Католицької Церкви, стало відвідував і піддержував її на душі. А коли наша Успенська парафія святкувала свій 35-літній Ювілей, владика Роберт Москаль нагородив Катерину грамотою парафіянки-піонерки.

Похоронили Катерину Микитку в Маямі на Флеглер Меморіал цвинтарі біля її мужа та двох синів. Залишила Покійна в смутку трьох синів, одну дочку, 17 внуків, 19 правнуків і 3 правнучки. Вся велика родина з'їхалася на похорони, Сестрицтво приготувало поминки і присутні теплими словами попрощали покійну Катерину Микитку.

Спи, дорога Сестро, хай американська земля буде тобі легкою. **Вічна тобі Пам'ять!**

Соня Микитка
секретарка 17 Відділу СУА, Маямі

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ Д-Р ДОМНИ ГУПАЛО-ЯСІНЧУК (1895-1971)

Шістнадцять років тому відійшла від нас заслужена українська лікарка та громадзянка д-р Домна Гупало-Ясінчук.

Жила і працювала вона скромно та відійшла непомітно.

Покійна була членом Українського Лікарського Т-ва та написала два цікаві спомини в "Лікарському Віснику".

Д-р Домна Ясінчук належала також до Союзу Українок Америки та дописувала на медично-популярні теми у "Нашому Житті".

Отож хай цей короткий нарис буде світлою згадкою про Нві.

Д-р Домна Гупало-Ясінчук народилася 1895 р. в Поморянах, Галичина. В 1914 р. закінчила з відзначенням гімназію сс. Василіянок у Львові та почала медичні студії у Відні. Тут молода Домна була заст. голови студентського товариства "Січ" та секретаркою для допомоги раненим українським воювачам. Працювала також як помічний лікар у Гмінді, в таборі для наших інтернованих і виселених з прифронтової полоси (диви: "Спогади з Гмінду" — Лік. Вісник, ч. 26, 1962 р., ст. 37-39 і 42-43).

Під час Визвольних Змагань служила Домна як санітарний хорунжий при Першій Запасній Лічниці д-ра Ямполера у Вінниці, а в "Чотирокутнику смерти" перейшла поворотний,

сипний і черевний тифи. З великого браку медичного персоналу, вона, ще як реконвалесцентка, стала відповідальним лікарем санітарного поїзду

За ці свої заслуги у Визвольних Змаганнях д-р Домна Гупало-Ясінчук була відзначена Воєнним Хрестом у 1968 році.

По закінченні Визвольних Змагань повернулася вона до Львова, де продовжувала свої медичні студії на Українському Тайному Університеті, де склала перший медичний ригороз, як це вона гарно описала в своєму спомині "Як нам доводилось тоді вчитися", поміщеному в лік. Віснику, ч. 21, квітень 1961 р., ст. 20-22. Після цього іспиту, виїхала вона до Праги, де продовжувала свої медичні студії на Карловому університеті.

Тут зазізналася і побралася з д-ром Іллею Ясінчуком в 1926 р., а 24 листопада 1928 р. народилася їм єдина дочка Зірка.

В 1929 р. закінчила вона свої медичні студії та одержала диплом доктора медицини. В роках 1930-39 д-р Ясінчук провадила приватну лікарську практику в Королеві і Мукачеві, на Карпатській Україні.

В 1941-45 рр. працювала вона лікарем у загальній лічниці в Римерштаді, на Судетах, а в 1946-49 рр. — в таборах переселенців у Фісені та Міттенвальді, в Баварії.

В 1949 р. д-р Домна Гупало-Ясінчук виїхала з родиною до США, де в 1954-1958 працювала як лікар резидент-психіатр в стейтовому шпиталі в Мідлтанні і Сиракузах, Н.Й. Після нещасного випадку, залишила професійну працю, пішла на інвалідську пенсію та жила в Арізоні. Померла у Вашингтоні в 1971 році.

Д-р Домна Гупало-Ясінчук, крім своєї професійної праці, дописувала до українських журналів на медично-популярні теми, як напр.:

1) Інфлюєнца. — Наше Життя, листопад 1961 р., ст. 20-21.

2) Заразливе запалення печінки. — Наше Життя, липень 1962 р., ст. 19.

3) Ревматичні недуги. — Наше Життя, січень 1963 р., ст. 15.

4) Ревматизм — артрит. — Наше Життя, червень, 1963 р., ст. 19.

5) Алергія. — Наше Життя, вересень 1964 р., ст. 15-16.

В Лікарському Віснику д-р Домна Гупало-Ясінчук помістила два спомини:

1) Як нам доводилось тоді вчитися. — Л.В., ч. 21, квітень 1961, ст. 20-22.

2) Спогади з Гмінду. — Л.В., ч. 26, липень 1962 р., ст. 37-39 і 42-43.

Вічна її пам'ять!

д-р Павло Пундій

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

*Відкритий п'ять днів на тиждень
/крім понеділка і вівторка/
від год. 1 — 5 по пол.*

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД за червень 1987 р.

- 10,000.00 дол.** — Антін і Віра Шумейки;
5,000.00 дол. — Мобил Фундація, в доповненню пожертви Юрія Витановича;
500.00 дол. — д-р Юрій і Люба Стефанівські;
по **200.00 дол.** — Корнель і Емілія Дзюби, Софія Андрушків;
125.00 дол. — Анна Варчак;
по **100.00 дол.** — Михайло Дребич, Сінбор, Стефанія Залітач;
по **50.00 дол.** — Мирослав і Люба Прокопи, Василь Бобуляк, д-р Андрій і Татіяна Тершаківці, Роман і Анна Глинські, з нагоди 90-их уродин **О. Слюзар**;
по **20.00 дол.** — д-р Мирон Луговий, Дарія і Володимир Ломницькі;
10.00 дол. — Евстахія Міляннич.

З НАГОДИ, НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

З нагоди 50-літнього Ювілею подружнього життя п-жжя **Романа і Лесі Романишиних** пересилаємо **100.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею. Ювілятам складаємо найщиріші побажання Многих Літ. **Приятелі.**

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

- 1000.00 дол.** — Порфірій і Тамара Панкевичі;
500.00 дол. — Василь і Лідія Кий;
200.00 дол. — Рекснارد Фундація, в доповненню пожертви Лесі Палюх;
253.00 дол. — д-р Богдан і Марта Цимбалісті;
по **100.00 дол.** — Текстрон, Інк., в доповненню пожертви Івана і Анни Гомик, інж. Євген і Ірина Мельники;
по **50.00 дол.** — Орест і Марта Слупчинські, Марта Рудик, д-р Осип Данко, Тарас Козбур, Роман і Катря Оранські-Петки, Юрій і Ірина Купчинські, А.Т. і Т. Фундація, в доповненню пожертви І. Савчин, Євгенія Кольцьо;
по **45.00 дол.** — Марія Угорчак, Василь Рудко, Марія Савчак;
по **30.00 дол.** — Іванна Джус, Оксана Рак;
по **25.00 дол.** — Роман Стецура, Юрій і Аніта Юрчишини, Йозеф П. Макагон, Анна Пінко, Яків Нестерук, Дамян Ліщинський, Ольга Муссаковська, Микола і Розалія Палюхи, Стефан Воляник;
по **20.00 дол.** — Ізяслава Заяць, Надія Гафткович, Марія Тимочко, Валентина Глюх, Юлія Демченко, Стефанія Чорнодольська;

- по **15.00 дол.** — Філярет Лукіянович, Наталія Масюк;
по **10.00 дол.** — Ірина Крамарчук, Ярослав Яцковський, Селестина С. Люберт, Теодозія Кічоровська, Ірина Чуміловська, Леспі і Етел Гнатови, Юліян Бачинський, Марія Білозор, Дмитро Петрика, Александра Стадниченко, д-р Віталій Богданів;
5.00 дол. — Романа Мицик.

ПОСТІЙНІ ФОНДИ

Відкрито новий Постійний Фонд імені **д-ра Богдана і Марти Цимбалістих**, в сумі **5000.00 дол.**

Постійний Фонд **ім. д-ра Володимира і Ірми Пилишенко** — **3000.00 дол.**, зложила Зіракс Фундація в доповненню пожертви Галини і Анатолія Дністріянів.

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

- 1000.00 дол.** — д-р Іван і Анна Новосівські
500.00 дол. — 93-ій Відділ СУА
по **100.00 дол.** — Марія Мороз-Сосьяк, Роман і Неоніла Романишини

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

- по **200.00 дол.** — Ольга Процик, Українське національне товариство сеньйорів;
по **100.00 дол.** — о. Зенон Злочовський, Вестінґавс Електрик Фонд — в доповненню пожертви В. Шепелавий;
90.00 дол. — д-р Михайло Лободяк;
по **50.00 дол.** — Наталія Слюзар, Марія Стефанів, Галина Логуш-Кастл, 18-ий Відділ СУА;
по **25.00 дол.** — о. Д. Юрій Ворщак, Василь і Галина Тгіри, Стендарт Ойл Ко. в доповненню пожертви П.І. Басалик, Ексон Корп. в доповненню пожертви А. Лемп;
по **20.00 дол.** — Петро Грицак, Марія Погорецька, IBM Інтернешенел Бізнес Машінс в доповненню пожертви Л.М. Зобнів;
по **10.00 дол.** — д-р Марія Дицьо, Володимир Черевко.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Петра Луцика**, зложили на Український Музей: **100.00 дол.** — Марія Луцик; по **50.00 дол.** — Теодозій і Евдокія Савківи, Марко Тарнавський і Ія Лабунька, по **25.00 дол.** — Олесь Лабунька, Михайло і Лєся Юзеніви, Мирослав і Марія Лабуньки, по **20.00 дол.** — Ми-

хайло Луцки, Володимир і Ліда Магуни, Ольга Лукашук, Ярослав і Міля Слабодухи, Володимир і Марія Серни, **по 10.00 дол.:** Василь Галай, Павло Попів, Теодор і Анна Островські, Іван Демків, Рудольф і Аніта Мандзії. **Разом 425.00 дол.**

Замість квітів в пам'ять **сл.п. Марії Ржепецької**, зложили на Український Музей в Нью Йорку: **100.00 дол.** — Марія і Юрій Гончаренки, Григорій і Катерина Пилипівн, **по 50.00 дол.** — д-р Роман і Ольга Морози, Марія Тимочко, **30.00 дол.** — Дарія Химич; **по 25.00 дол.:** — Ізидора Боярська; **по 20.00 дол.** — Евстахія Мілянч, Ольга Кульчицька, Марія Шуст; **по 10.00 дол.:** — Олена Качала, Софія Питляр, Дарія Байко, Розалія Фенчинська, Лідія Гайдучок, Христина Певна; **15.00 дол.** — Галя Гошовська

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. мгр. Богдана Ковшевича**, чоловіка нашої союзниці пані Каті Ковшевич, яка призначила цю збірку на Музей, зложили: **50.00 дол.:** — д-р Алекса і д-р Патрися Свістелі, **30.00 дол.:** — 11-ий Відділ СУА; **25.00 дол.:** — 19-ий Відділ СУА; **по 20.00 дол.:** — Катерина Лесик, Соня Лотоцька, Рута Софія Лотоцька, Ярослав Плис; **по 10.00 дол.:** — Анна Власенко-Бойцун, Адам і Оля Джамани, Іван і Надія Гафтковичі, Михайло і Марійка Глушки, Іван і Софія Головки, Зенон і Марійка Городиські, Галя Костюк, Ярослава Лабка, Романа Мицик, Іван і Оксана Микитини, Люба Мриглоцька, Юстина Надрага, Мирон і Доня Осадци, Емілія Панасюк; **5.00 дол.** — Бронислава Скорупська. **Разом 330.00 дол.**

Замість квітів на свіжу могилу **сл.п. Марії Мудрої**, складають пожертви на Український Музей такі особи і Відділи: **25.00 дол.:** 15-ий Відділ СУА; **15.00 дол.:** Катерина Мацелюх, **по 10.00 дол.:** — Софія Бойко, Марія Ференц, Анна Литвин, Теодозія Савицька, Тереса Сломошинська, Оксана Тишовницька, Анна Воска, Марія Волошин, **разом 120.00 дол.**

У світлу пам'ять **бл.п. Омеляна Гавдяка**, складаю 50.00 дол. на Український Музей, **Надія Касянчук і діти**

Замість квітів в пам'ять **сл.п. Марії Мудрої**, довголітньої членки СУА в Україні і в Америці (Озон Парк), **15-ий Відділ СУА** в Стемфордї, Конн. складає 25.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку. Родині Покійної наші щирі слова співчуття.

У світлу пам'ять **бл.п. Ярослави і Лідії Залуцьких**, складаю 25.00 дол. на Фонд Українського Музею, **Міра Залуцька**

В пам'ять **Володимира Патрила**, складаю 25.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку, **Олена Качала**

В пам'ять **бл.п. Марії Карпевич**, складаємо 25.00 дол. на Український Музей. Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття, **Володимира Савчинська і Іванна Клим.**

Замість квітів на свіжу могилу **сл.п. Марії Ржепецької**, сестри пані Оленки Шиприкевич пересилаю 25.00 дол. на Український Музей, а Вп. Родині Покійної складаю щирі співчуття, **Фалина Войтович**

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Ольги Кливак-Горечої** складаємо 25.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку, **Лев і Ірина Кушнірі**

В пам'ять **св.п. д-р Любомира Билова**, складаємо 100.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку, **Михайло і Оріс Савчаки**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Марії Думи**, складаємо 20.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею, **Олена і Роман Янчишини**

В свіжу пам'ять дорогої мені **бл.п. Ірени Нанасси**, складаю 10.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку, а рідні А. і Л. Добрянським висловлюю найщиріші слова співчуття, **Слава Букачевська, Едисон**

В незабутню пам'ять **бл.п. Инж. Євгена Лукомського**, замість квітів на могилу жертвуємо 25.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью Йорку, а дружині Стефанії і дітям складаємо сердечне співчуття, **Анна і Григорій Гіна і діти**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. д-р Ігора Гури**, складаємо 25.00 дол. на Український Музей, а родині висловлюємо наші щирі слова співчуття, **Марія і Богдан Залуцькі**

В світлу пам'ять **бл.п. д-р Ігора Гури**, складаємо 20.00 дол. на Український Музей; **Іван і Марія Галії**

В світлу пам'ять мого тата, **Данила Пісецького**, складаю 500.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью Йорку, **Марта Пісецька-Фарлей.**

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Юрія Волинця**, складають на Український Музей в Нью Йорку: **25.00 дол.** — Марія Шуст, **по 20.00 дол.** — Дарія Байко, Христина Певна, **по 10.00 дол.** — Лідія Гайдучок, Розалія Фенчинська, Марта Бачинська.

Замість квітів в пам'ять моєї мами **Катерини Стецури**, складаю 200.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку, **д-р Степан Стецура**

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Володимира Богоновича**, складаю 25.00 дол. на Український Музей, **Урсуля Гец**

Замість квітів на свіжу могилу нашої тети **бл.п. Марії Зацухни-Сорант**, складаємо 20.00 дол. на Український Музей. Опечаленій родині висловлюємо найщиріші співчуття, **Осіпа і Роман Сокальські, Гартфорд.**

У пам'ять покійного мужа і батька **бл.п. Василя Петришина** склали на Український Музей **по 250.00 дол.:** — Ольга і Мирон Гнатейки, Аркадія і проф. Володимир Петришини, **Марія Петришин;**

Замість квітів на могилу **бл.п. Василя Петришина** склали на Український Музей: **100.00 дол.:** — Віра і Ярослав Криштальські; **60.00 дол.:** — Наталія і Євгеній Змії; **по 50.00 дол.:** — Катря і Володимир Воловодюки, д-р Юрій і Ярослава Германи, Марія і Юрій Гончаренки, проф. Тарас і Ольга Гунчаки, д-р Теодозій і Любомира Крипи, д-р Любомир і Дарія Курилко, Григорій і Ірина Кузьми, Василь Мисак, Марія Оленська, Оріс Охримович, Віра і Зенон Салевичі, Оксана і Юрій Стеранки, Романа і Богдан Федасюки, д-р Богдан і Марта Цимбалісті; **по 30.00 дол.:** Стефанія і Осип Скоцені, Іван Федів; **по 25.00 дол.:** — д-р Дарія і Данел Боуадана, проф. Роман і Зоряна Воронки, Лідія і Богдан Гайдучок, Ольга і Ярослав Городецькі, Анна і Б. Кравчуки, Марія і Богдан Полянські, д-р Богданна Свистун Рівес, Наталія і Маркіян Титли, Надія і Мирослав Шмігелі, проф. Іван і Марія Фізери; **по 20.00 дол.:** Олена і Ф. Вірстюки, Лярисса і Дмитро Пенцаки; **15.00 дол.:** Ольга і Іван Буртики; **по 10.00 дол.:** — Марія Бакалець, Антін Ваньо, Леся і Василь Мочули.

Замість квітів на могилу дорогої сестри **бл.п. Стефанії Бойчук**, яка відійшла у вічність 31-го серпня 1986 р. у Львові — жертвуємо 25.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею, **Ір. Качмарська із сестрами.**

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "НАШОГО ЖИТТЯ"

Замість квітів на свіжі могили **бл.п. Ірени Стецишин** і **бл.п. Галини Стецюк**, бувших членок 22-го Відділу СУА в Чикаго, зложили на Пресовий Фонд "Нашого Життя": **50.00 дол.**: — 22-ий Відділ СУА; **по 20.00 дол.**: — Ліна Басюк, Ольга Мартинюк, Ярослава Фаріон; **по 10.00 дол.**: — Надія Дзидзан, Марія Менцінська, Анізія Струц; **по 5.00 дол.**: — Марія Васько, Ольга Гаврилюк, Софія Дельта, Ярослава Іванишин, Соломія Кавка, Люся Самбірська, Валя Цурковська; **по 3.00 дол.**: — Марія Гірняк, Евстахія Струтинська. **Разом 181.00 дол.** Родинам висловлюють щирі співчуття.

В пам'ять **бл.п. Мирона Леха** подружжя **Вергановських** зложило через 70-ий Відділ СУА **30.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Катерини Микитки** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" зложили: **10.00 дол.** Софія Микитка і **20.00 дол.** — 17-ий Відділ СУА в Маямі. **Разом 30.00 дол.**

На свіжу могилу **бл.п. Марійки Ржепецької** замість квітів, на Пресовий Фонд "Нашого Життя" **25.00 дол.** зложила членка **64-го Відділу СУА, Нью-Йорк, Ярослава Ярославич**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Лярисы Мошинської**, мами нашої бувшої голови Оксани Мошинської, членки **38-го Відділу СУА** в Денвер, Колорадо зложили на Пресовий Фонд "Нашого Життя" **25.00 дол.**

Замість квітів на могили **бл.п. Степана Мартинюка**, батька Марії Борбич та **бл.п. Теодора Гілемей**, мужа Марії Гілемей, членок 70-го Відділу СУА, **Ірена Чайківська** зложила **20.00 дол.** через 70-ий Відділ СУА

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Ольги Кливак-Горечої**, сестри Богдана Чайківського **Ольга Мочула** і **70-ий Відділ СУА** зложили **по 10.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Разом 20.00 дол.**

В пам'ять нашої дорогої незабутньої **Марійки Ржепецької** замість квітів на свіжу могилу складають на Пресовий Фонд "Нашого Життя": **по 20.00 дол.**: — Анна Сатурська, Дарія Чорнодольська, Ліля і Ярослав Шав'яки, Слава Гук, Ірена і Володимир Піки, Арета і Віктор Надозірні, Уляна і Михась Паславські. **Разом 140.00 дол.**

Замість квітів на свіжу могилу моєї дорогої матері **бл.п. Анастасії**, яка померла в Україні, складаю **30.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Марія Пискір**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Лярисы Мошинської** складаємо **25.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а родині Покійної висловлюємо щире співчуття, **д-р Олег і Софія Кудлики**

З приводу смерті **бл.п. м-р. Марії Барагури**, складаємо **25.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а опечаленій родині висловлюємо наше співчуття, **Теодозія і Зиновій Савчинські**

В пам'ять дорогої товаришки **бл.п. Олі Чайківської-Кливак-Горечої** складаю **20.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя", **Надія Плакида**.

Замість квітів на далеку могилу нашої Дорогої **Галі** пересилаємо **20.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя", **Мирослава і Денис Стахови**

Замість квітів у пам'ять **св.п. Михайла Пежанського**, складаємо **20.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя", **Мирослава і Денис Стахови**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. М. Мудрої**, мами о. крилошанина Любомира Мудрого, складаю через 103-ій Відділ СУА в Гемпстеті **20.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Родині висловлюю щирі співчуття, **Степанія Сагата**

Замість квітів на свіжу могилу дорогої **Нюсі з Яримовичів Тихої**, пересилаємо **15.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя", **Люба і Роман Раковські**

Замість квітів на могилу **бл.п. Ольги**, сестри нашої членки Стефанії Гец, яка померла у Львові, на Пресовий Фонд "Нашого Життя" складаємо **10.00 дол.** Цю дорогою складаємо щирі слова співчуття, **Управа і членки 11-го Відділу СУА, Трентон, Н.Дж.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Анни Богачевської**, пересилаю **10.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" а Родині складаємо наші щирі співчуття, **Кароліна Конрад з чоловіком**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Стефанії Гайдук**, пересилаю **10.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" а Родині складаємо наші щирі співчуття, **Катерина Конрад з родиною**

В пам'ять **бл.п. м-р Володимира Петришина**, вуйка Олександри Сенік, заступниці голови 19-го Відділу пересилаємо **25.00 дол.** на **Видавничий Фонд "Нашого Життя", 19-ий Відділ СУА**

Замість квітів на могилу **бл.п. д-ра Александра Радивила**, складаємо **20.00 дол.** на Видавничий Фонд "Нашого Життя" а родині висловлюємо щирі співчуття, **Управа і членки 74-го Відділу СУА, Чикаго**

Замість квітів на могили **бл.п. Олени Чабанівської** і **бл. п. Олени Тимцюрак**, складаємо **40.00 дол.** на фонд "Нашого Життя", а родині висловлюємо щирі співчуття. **Управа і членки 74-го Відділу СУА, Чикаго.**

ЗАПАСНИЙ ФОНД "НАШОГО ЖИТТЯ"

Замість квітів на свіжу могилу **Михайла Стасюка**, батька Оксани Годованець членки 7-го Відділу СУА в Акрон, Огайо посилають **50.00 дол.** на Запасний Фонд "Нашого Життя" членки: **Анна Баран, Юліяна Білецька, м-р Оксана Журовська, Сальвіна Іваницька, Марія Іванищук, Анна Лазарів, Олена Мартинюк, Анастасія Микитин, Анна Храпко і Оріся Цирик.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Марії Дулин** посилаємо на Запасний Фонд "Нашого Життя" **50.00 дол.** **Юліяна Білецька, Олена Мартинюк**

Замість квітів на могилу **бл.п. Ярослава Колянківського**, брата нашої свахи Марії Герус-Мартюк, пересилаємо **20.00 дол.** на Запасний Фонд "Нашого Життя", а родині покійного щирі співчуття, **Ірена і Роман Левицькі**

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 — 1 від 3 — 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646.

Адреса: 108 SECOND Ave., New York, N. Y. 10003

З НАГОДИ

Для вшановання **85-их уродин** поетеси пані **Наталі Ливницької-Холодної** відбулася в домі панства Марти і д-ра Богдана Цимбалістих гостина для членок 62-го Відділу в Глен Спей, яку заініціювала і власними силами підготувала імпрезова референтка Відділу пані Марта Цимбаліста.

З тієї нагоди членки зложили суму 465.00 дол. на Український Музей і Пресовий Фонд "Нашого Життя" як слідує: 62-ий Відділ СУА — **100.00 дол.**, Ховайло Юлія — **25.00 дол.**; по **20.00 дол.**: — Марта Цимбаліста, Ірена Кіндрачук, Стефа Осадца, Марія Оленська, Нуся Самофал, Євгенія Харченко, Тоня Туринська; по **15.00 дол.**: — Наталія Гаврилюк, Марія Подоляк; по **10.00 дол.**: — Іванка Нічка, Ярослава Галій, Анна Одуляк, Люда Костюк, Надя Грицишин, Галя Кандюк, Анна Пищимуха, Оля Линник, Герта Гірняк, Клявдія Кіндзельська, Зіна Озарук, Оля Чапля, Анна Швайка, Пелягія Юркевич; по **5.00 дол.**: — Оля Паливода, Пелагія Колец, Катерина Ляхович, Анна Грицковян, Галя Балабан, Анна Косців. **Разом 465.00 дол.** З тієї суми **232.50 дол.** передаємо на Пресовий Фонд "Нашого Життя" а **232.50 дол.** на Український Музей у Нью-Йорку.

Ірена Кіндрачук, голова 62-го Відділу СУА в Глен-Спей, Н.Й.

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Галини Бойцунь**, нашої довголітньої примірної і обов'язкової членки, згідно з бажанням Покійної висилаємо на Фонд Медичної Допомоги хворим дітям у Бразилії **110.00 дол.**, а родині висловлюємо сердечні співчуття. Пожертви зложили: **25.00 дол.**: — Я. Гудзяк; **15.00 дол.**: — Тимяк; по **10.00 дол.**: — Ф. Войтович, Е. Бішко, Н. Возьняк, А. Кравс, У. Пилипишин, М. Пиндус, М. Ярема, **68-ий Відділ СУА, Сиракузи, Н.Й.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Розалії Захарків**, мами нашої голови, членки **71-го Відділу** зложили на Фонд Медичної Допомоги хворим дітям у Бразилії: **25.00 дол.**: 71-ий Відділ СУА; **12.00 дол.**: — К. Коць; по **10.00 дол.**: — Ю. Демченко, А. Карий, Л. Сененко, С. і Ц. Цьолки, С. Штомпіль; по **5.00 дол.**: — С. Білоус, Г. Броварна, А. Вішка, Г. Гаврилюк, К. Гадевич, О. Доманська, Х. Кахнич, Н. Ковбаснюк, Д. Кравченко, М. Куций, С. Мацяк, М. Мацяк, А. Струк, П. Шеремета; по **3.00 дол.**: — М. Брудин, М. Шевчук; **2.00 дол.**: — Л. Гбур. **Разом 165.00 дол.** Пані Галі та її родині висловлюємо наші глибокі співчуття, **Управа Відділу**

Моїм сестрам союзнянкам та їхнім родинам висловлюю мою щирю подяку за їхні співчуття карточками, телефонами та ширими пожертвами на Медичну Допомогу хворим дітям у Бразилії. Нехай Всевишній Вас стократно винагородить. Із вдячності за це пересилаю **через 71-ий Відділ** і свою скромну пожертву на Медичну Допомогу хворим дітям у Бразилії в сумі **50.00 дол.** в пам'ять дорогої моєї **Мами. Галина Білик.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Степана Данилевича**, складаю **30.00 дол.** на Фонд Медичної Допомоги хворим дітям у Бразилії, **Ярослава Кушнір**

В пам'ять **бл.п. Анастасії** матері моєї братови Марії Пискір, складаю **15.00 дол.** на допомогу українським сиротам у Бразилії, **Ярослава Пискір.**

"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined by Ukrainian Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., N.Y. 10003

Subscription in the United States of America \$15.00, half year \$8.00, single copy \$1.50.

COUNTRIES OTHER THAN U.S. (with the exception of South America) may send the subscription in their currency, which will equal the amount of 15.00 American dollars.

ПЕРЕДПЛАТА В США: річна... 15.00 дол. піврічна 8.00 дол. Поодиноке число 1.50 дол.

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США (за винятком Південної Америки) можуть вплачувати у своїх валютах, в сумі яка дорівнює вартості 15.00 американських доларів.

Printed in U.S.A. by Computoprint Corporation 335 Clifton Ave., Clifton, N.J., 07011

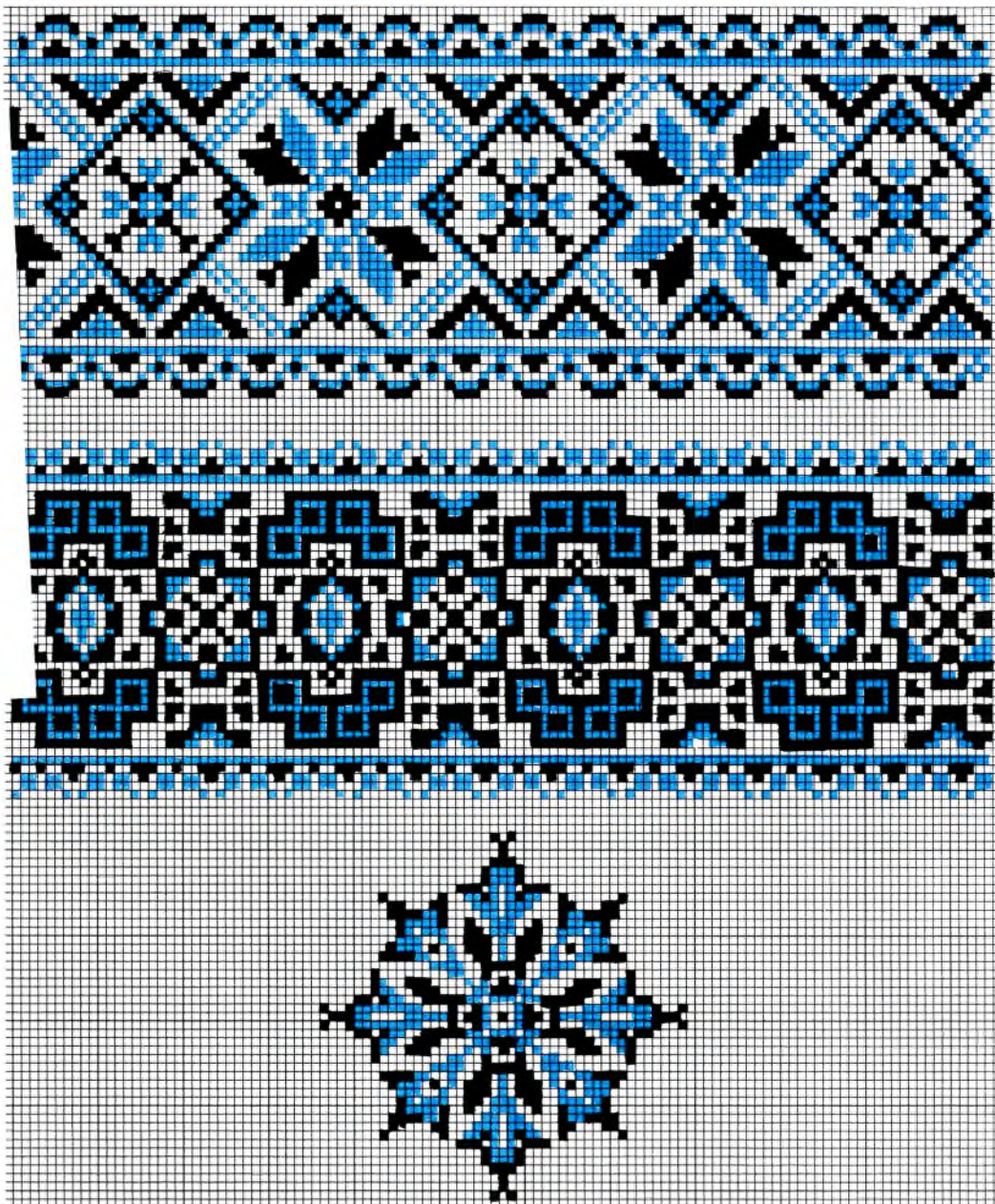
©Copyright 1983 Ukrainian Women's League of America, Inc.

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y and
at additional mailing offices" (USPS 414-660)
108 Second Ave. New York. N.Y. 10003

ADDRESS CORRECTION REQUESTED

ISSN 0740-0225

INTERNATIONAL STANDARD SERIAL NUMBERING

Взори Західного Поділля, з околиць Бучача, Тернопільська область, Галичина, із колекції Українського Музею в Нью-Йорку. Вишивати нитками D.M.C. чорними та червоними ч. 321. Рисувала Ольга Трачук

Embroidery of western Podilja, in the neighborhood of Buchach, Ternopil County, Galicia. The Ukrainian Museum in NY embroidery collection. Embroider with D.M.C. thread #321. Art work by Olha Trachuk.